

Salezijanska Poročila.

Glasilo salezijanskih sotrudnikov.

* Turin - Via Cottolengo, 32 *

VSEBINA: Mariji, pomočnici kristjanov v Valdoccu	81	Pobožnost do Marije, pom. kristjanov	102
Kraljici majniški, pomočnici kristjanov	82	Milosti	103
Zrtev ljubezni	84	Češčenje presv. Jezusovega Srca:	
Salezijanska konferenca	85	a) Kakšen duh nas mora polniti v mesecu Jezusovega Srca	105
Kaj so odpustki	86	b) Češčenje v mesecu juniju	106
Odpustki salez. sotrudnikov	86	c) Nove častivke in častivci	106
Ustanovitev družbe Marije Pomočnice	87	d) Češčenje v mesecu juliju	106
Dober nauk	89	Najsvetejši Srci	107
Življenje don Boska (dalje)	90	Pogled po svetu	107
Iz salezijanskih misijonov:		Življenje Savia Dominika	109
a) Matto Grosso	94	Nekrolog	110
b) Indija	98	Različno	111
c) Kitajsko	101	Zgodnja danica	111
d) Mosambik	101		

Mariji, pomočnici kristjanov, V VALDOCCU.

Velicasta, o Marija, kakor mogočna kraljica, se iz visoke kupole svojega svetišča oziraš po cvetoči naravi, poljubkovani od bledih žarkov pomladnega solnca.

Zbrani pod Tvojim plaščem, varni pred valovi človeških neviht, se radujejo mlada srca, ki polna nedolžne vere in v nasmehu cvetočih let prepevajo pesem - pesem hvaležnosti, spev miru in ljubezni.

In glas čiste in goreče molitve prehaja iz doline Valdocca čez širno mesto, oživljeno v pomladnem veselju, tje v dolino žalostnih vrb, na grob očeta... O, pri tem... kako se zganjejo mirne kosti, kakor v veselju, in v radosti se združijo z glasovi ljubečih sinov... Tebi prepevajo, o sveta Devica, Tebi, ker si ga Ti zbrala za očeta ubogih sirot, Tebi, o vsa sveta in mogočna Marija, ki si ga v svojem usmiljenju od črede domačega travnika poklicala pastirja božjih ovčič.

Nadaljuj, o Marija, nadaljuj nam biti mati! Naj se ne razdere čudovita vez svete ljubezni, katero si po don Bosku razširila po zemlji, in zarja Tvojega praznika naj salezijanski družbi in vsem njenim sotrudnikom prinese v polnosti Tvoje varstvo, in Tvoja mogočnost naj jim kmalu izpolni enodušno željo, da se grob častitega očeta skoraj spremeni v oltar svetnika.

MARIJI

Kraljici majniški - pomočnici kristjanov.

VSE se vzbuja.... tudi deviška duša čuti veselje in nadzemske želje, bolj kot navadno: vse peva pesem *cvetici cvetic*, Devici vsej lepi, zvezdi čistosti.

Solnce med prosojno meglo sije bolj jasno, škrjančki v zraku žgoliijo pomladno pesem in se družijo z gostolenjem lastovk, cvetice odpirajo dišeče glavice, vetrič s čistilno sapico igra med drevjem in rahlo šumlja z nežnimi listi.... vse se oživlja, vigred je....

Vigred... cvetoči maj je praznik ubogih: zanje ga ustavari Bog tako lepega na velikih planjavah, podobnih zelenemu morju, na čistih travnikih, posejanih s cvetkami, na širnem morju, odkoder izhaja prijeten mir, kakor od božje Matere, vsesvete in čiste.

Za revne Bog obogati drevje s cvetjem, kakor srce, prebujeno iz zimskega sna, s sladko ljubeznijo, ki se počasi, postopno odpira, in z nežno ljubeznijo do blažene Device, ki v duši množi

občutke veselja in jasnega miru.

Kakor z novo gorkoto, ki odpira kali, razveže popke cvetic, topi ledenike, dihamo vonjave življenja, tako ljubezen do Marije odpre srce, razveže nesmrtni cvet človeških občutkov. Z oltarja posluša

Marija častivce in jim vliva v srce upanje, tolažbo in veselje.... skrivnostno radost pošilja nesrečnim.

Veličastna povsodi: na ponižnem oltarčku, kakor na dragocelih oltarjih veličastnih svetišč: velika na Alpah med večnim snegom, na gručavih pečinah, v mirnih puščavah—povsod je kip nebeške Kraljice, svete in sladke, zoperstavljač se nevihtam in plazom, kakor se vera v Njo zoperstavlja krivim naukom in tudi iz src brezvercev izvabi besede:

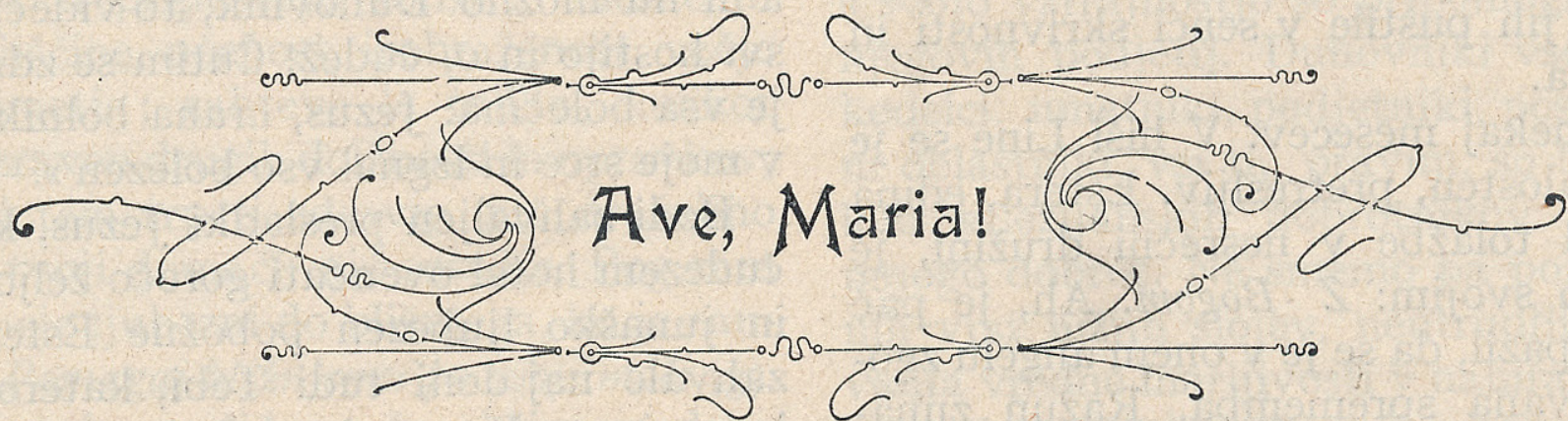
Povej, kdo si, da te tudi jaz ljubim.

In kadar ne moremo krotiti temne in nemirne misli, ki nas vodi, kakor vodi vihar zrakoplov, tedaj je Ona svetilnik, bliščeča luč, ki nas v trenutkih nevarnosti stori zmagonosne, kakor tudi v poslednji uri, kajti zmaga smrti je na Njenem čelu, kjer jo je poljubilo Življenje in obrisalo znamenje padca... lepa v ljubezni, zmagonosna nad grehom.

Ali ni Njena moč, ki stori, da se padli vzdignejo, zgubljeni najdejo mater, da se sovražno zasmehovanje dvomljivca spremeni v sladek, zaupljiv nasmeh, da duše sredi muk postanejo srčne, junakinje v trpljenju?

S svojim usmiljenjem vlada na zemlji, saj je kraljica... s svojim imenom plaši peklo, ker je vsesveta... s svojo lepoto razveseljuje nebesa, saj je najlepša, najbolj čista, Devica devic.

Povsod kraljuje moralno vstajenje, izhajajoče iz nežne pobožnosti do prečiste Device, povsod prenovitev duha: častiželje se spreminja v pohlepnost po dobrem, sovraštvo v ljubezen, raztresenost v resno pobožnost... so dušne kali, ki čutijo blagodejno gorkoto te lepe Zvezde, kakor kali na zemlji čutijo poljub pomladnega solnca.

Žrtev ljubezni.

(Resničen dogodek).

E se bom jaz darovala Bogu, bom spravna daritev, ki bo moji Lini, ki že več let trpi in zdihuje, vrnila zdravje. » Te junaške besede so izšle iz ust usmiljene Estere, ljubeče sestre, ko je nekega večera v skrivnostnem miru molila v svetišču — sama pred Jezusom v podnožju oltarja. Bilo je ob uri temnih želja, ob uri, ko lega na srce neumljiva tesnoba, da išče in ljubi skrite prostore. Skrivnosten mrak se je spuščal v svetišče in se vlegel na oltar Pomočnice kristjanov, katerega je obsvitala motna svetloba, kakor bela megla — svetloba večne luči, zvesta čuvajka ob Gospodovem oltarju. Bila je globoka tišina, kakor v grobu: ne diha življenja, ne znamenja žive duše. Le zdajnzdaj ti je ranil uho bolesten vzdih, tih in goreč: bil je vzdih dobre Estere, ki je kot nova junakinja darovala življenje ženinu Jezusu, in od Jezusa, tolažnika žalostnih, klicala zdravja trpeči sestri. Spominjam se . . . tisti večer je bila vesela, bolj kot navadno; z njenega obličja je svetlikal žarek veselja — veselje, katero je izdala skrivna solza, ki se je prikradla iz njenega očesa in porosila blede lice. Tekla je k zglavju svoje sestre, ki je ta večer grozno trpela: objela jo je, poljubila na čelo in : « Lina, moja ljuba Lina — je rekla — potolaži se: glas, ki ni iz te zemlje, je ravnokar govoril mojemu srcu da, tvoje bolečine bodo našle utešila, ti boš popolnoma ozdravela ».

Moj Bog! Govoriti o ozdravljenju ubogi bolnici, ki od svoje mladosti ni nikdar okusila, kaj je zdravje! njej, katere življenje je bilo nepretrgljiva muka, žalostna vrsta težav in boleti! V ustih drugih bi te besede provzročile smeh, grenko ironijo, a Estera jih je izrekla tako močno, da so v navzočih vzbudile visoko premišljevanje in jih pustile v senci skrivnosti in veselega upanja.

Preteklo je nekaj mesecev. V hiši Line se je nudil prizor, žalosten, pretresljiv. Estera, edina podpora, angel tolažbe v nesrečni družini, je rekla za vedno svojim: *Z Bogom*. Ah, je pač vsakdo lahko opazil, da se je v onem angelu zgodila nepričakovana sprememba. Razun zunanjosti ni bilo nič človeškega v njej, govorila je le o Bogu, o svetih stvareh; vedno je bila v svetišču ali na kraju, kjer je mogla brisati solze, lajšati muke. Oni nasmeh, tako jasen in mil, ki je nekoč vedno igral na njenih ustnah, tudi ta je

izginil. Pred Jezusom v zakramentu, v somraku v svetišču, je storila oni večer slovesno obljubo, da se odpove minljivemu veselju tega sveta in obleče čisto obleko božjih nevest, da preživi ostala leta v ljubezni do bližnjega. Še druga plemenita misel jo je polnila v onem trenutku: zapustiti solnčno Italijo in se podati v daljnje dežele, v negostoljubne kraje . . . med nevernike razširjat božjo besedo. Ah, kako pretesljiva je bila poslovitev, kako žalostna ona ločitev, a Estera je znala zapovedovati rahločutnemu srcu in vse premagati. Poljubila je bolno sestro in zopet poljubila, poljubila tisočkrat upadlo obličje in potem odšla v samostan.

Nekaj tednov pozneje je pismonoša prinesel gospodični Lini sledeče pismo: — « Ljubljena sestra, jutri začne devetdnevna pobožnost k Mariji Pomočnici; pripravi se na lepi praznik. Kljub vsem bolečinam naj te na praznik preneso v svetišče, da ondi pri Marijinem oltarju prejmeš Jezusa. Moja Lina, zaupaj: ta dan ti bo prinesel veliko veselje. Z Bogom — Estera. ».

Te vrste so oživile zaupanje v srcu bolnice, ki je takoj začela devetdnevno k Pomočnici kristjanov in je pisala več redovniškim družbam ter jih prosila, naj s svojo molitvijo pomagajo doseči milost.

Približal se je dan 24. maja, praznik Marije, pomočnice kristjanov, in bolnica, mesto da bi se čutila močnejšo, je čutila nenavadno slabost. Vsi so nasprotni, da bi jo nesli v svetišče, in vpijejo nesmise, neprevidnost, a za vse to se Lina ne zmeni: Estera, junakinja ljubezni, navdihnjena sestra, je govorila . . . Pripoveduj ti sama, o bolnica, kaj je sledilo! « Krog osme ure me neso v svetišče. Moj Bog, kako sem trpela. Radi nepopisnih bolečin nisem dobro opazila, da pri oltarju Marije Pomočnice božji služabnik daruje nekrvno daritev. Množica radovednega ljudstva me je obstopila. Dobro se spominjam glasov, ki so mi prihajali od vseh strani: *Neumnica, neprevidnica*. Duhovnik se obrne in vzdignivši presveto hostijo, izreče besede: *Glejte Jagnje božje, ki odjemlje grehe sveta*. Skušam poklekiniti, a ni mi možno. Duhovnik, to videč, mi prinese sv. hostijo in o, čudež! Čutim se zdravo, zginila je vsa bolečina: Jezus, trana bolnikov, je prišel v moje srce in izgnal vso bolezen ».

Bodi zahvaljen presladki Jezus, ki si s takim čudezem hotel ovenčati gorečo željo tolikih duš in junaško ljubezen pobožne Estere! In spev zahvale naj doni tudi Tebi, katero po pravici imenujemo *Pomočnico kristjanov*, ki ne zavržež nikogar, ki z zaupanjem priteče k Tebi v boleznih in žalosti tega življenja!

Salezijanska konferenca

Lahko delujemo in moramo delovati v zveličanje drugih (1).

Akako se motijo tisti, ki mislijo, da so za zveličanje duš odločeni edinole duhovniki, ki se temu posvetijo in da se drugim ni treba v to vmešavati. To bi bilo isto, kakor reči, da se nam ni zanimati za telesni blagor naših bratov niti tedaj, ko nam je mogoče, in to le vsled tega, ker nismo uradno nastavljeni zdravniki.

Vsak salezijanski sotrudnik se mora tedaj truditi, da po svoji moči deluje za zveličanje drugih, kakor deluje za lastno. Samoljubje in lenivost navadno storita to delo težko, storita, da sotrudnik s strahom pred trudom pozabi na plemenito poslanstvo, na svojega bližnjega in se ne trudi za njegovo dušno zveličanje.

— Nisem duhovnik — pravijo — nimam lastnosti, niti sposobnosti; nimam potrebnega znanja, nimam nikake oblasti: moral bi biti bolj svet, imam toliko opravila doma in drugod; sem bolehen; ne poznam nikogar, sem še premlad; sem revna ženica, nimam denarja, nimam vpliva; nisem prost, imam predstojnike, ki bi tega ne odobraval; sem v kraju, kjer se nihče ne zmeni; sploh priporočate mi nemogočo stvar: *težavno stvar si poprosil* (2).

Ti in enaki so izgovori, katere prinašajo na dan nekateri mlačni kristjani, da se ž njimi izgovore, ker ne delujejo za blagor svojega bližnjega.

Toda, takih izgovorov ne smemo upoštevati, ti izgovori so prazni. Ne zahteva Bog, niti ne zapoveduje ljubezen do bližnjega, da bi se vsak posameznik poprijel vseh raznovrstnih sredstev, s katerimi je prenapolnjena gorečnost do bližnjega; Bog zahteva le toliko, da delaš po svoji moči, kolikor ti pripuščajo starost, telesne in moralne okoliščine, učenost, izobraženost, večje ali manjše imetje; zahteva le toliko, kolikor lahko storiš zraven drugih dolžnosti in opravkov; nič nima pri tem trpeti zdravje, nič družabno stališče, nič tvoji domači, nič sosedje. Bog sam je postavil meje ljubezni do bližnjega, ko je ukazal vsem: *Pomagaj bližnjemu po svoji moči* (3).

Če torej v tako različnem in obširnem delo-

krogu lahko sodelujejo blagi sotrudniki, se bodo li imeli ustavljati?

Poglejmo na kratko, kako more vsakdo po različnih razmerah in na različne načine sodelovati v zveličanje drugih.

a) Najpreje se temu posvete tisti, ki se odpo-vedo svetu in vsem njegovim obljubam in se s trojno vezjo redovniškega življenja žrtvujejo v blagor bližnjih, ne ozirajoč se na trud in težave, le da rešijo kako dušo. Teh junakov je najti povsod in zgled o tem nam jasno podaja nebrojna četa don Boskovih sinov, katerih značilno znamenje je: *Daj mi duše, drugo vzemi* (1).

b) Z milodari lahko pomagajo tisti, ki niso poklicani med vrsto prvih, ki pa pripoznajo, da je njih dobžnost podpirati jih z gmotnimi sredstvi, da tako prosti posvetnih skrbi, zamorejo tem lažje delovati v prid bližnjim s svojim umom in s svojo ljubeznijo. Koliko zgledov najdemo tudi v tem spoštovani sotrudniki med lajiki obojega spola, ki so od prvega časa don Boskovih ustav do orjaškega razvitja sedanjega časa z velikim požrtvovanjem prihiteli na pomoč z velikimi svotami in z darovi uboge vdove, katerim moramo pripisati velike zavode in delavnice, veličastna svetišča, obširne misijone in več drugih podjetij.

c) Tudi s svojim umom je podpiralo don Boskovo delo toliko odličnih pisateljev in časnikarjev, ki so po knjigah, po časopisih, v gorečih govorih, v cerkvi in zunaj cerkve razlagali, proslavljali in razširjali delo ponižnega duhovnika iz Valdocca ter mu izkazali čast, katero si je tako hitro zadobilo njegovo ime in vsi njegovi ustavi.

d) Z vplivom in s svojo veljavo so koristili in še vedno koristijo premnogi, ki priznavajo in priporočajo salezijanska podjetja. Že trije papeži so jim skazali posebno naklonjenost in jih odobraval: mnogi knezi sv. Cerkve, vladike in dostojanstveniki so želeli imeti don Boskove sinove v svojih škofijah ter so jih priporočali.

— K tem moram pridjati toliko drugih oseb, ki so se s svojim vplivom v družbi posvetili don Boskovim delom; niso se ustrašili težav, ne ovir, s svojo vztrajnostjo so pripomogli k razširjanju njegovih podjetij. Duhovniki vseh krajev, rokodelci, umetniki, podjetniki, posetniki in vladni oblastniki, vsi ti, pravim, so bili med številom salezijanskih dobrotnikov in so izkazali mnogo dobrot. Ne smemo pa pozabiti neštivilnih vrst nižjih slojev, neutrudljive in občudovanja vredne marljivosti v nabiranju milodarov, v razširjanju tiska, v priporočevanju salezijanskih zavodov in v toliko drugih uslugah, katere so izkazali in jih še vedno izkazujejo.

(1) Konferenca mgra Pasquale Morgantija, škofa v Ravenni.

(2) IV Kralj. 2, 10.

(3) Sir 29, 27.

(1) Gen. 14, 21.

e) Tisti pa, ki nimajo svetnega bogastva, ki so brez posebne nadarjenosti ali družabnega vpliva, so se zatekali in se zatekajo k edinemu, a gotovemu sredstvu: k molitvi, s katero izprosijo od Boga božjega blagoslova raznim salezijanskim sotrudnikom živim in mrtvim. Tudi ti so pravi sotrudniki, ki pospešujejo salezijanska dela in delujejo v korist bližnjega, v razširjanje božjega kraljestva.

Iz tega lahko vidi vsak salezijanski sotrudnik, kako lahko sodeluje skupno s salezijanci v zveličanje drugih. Nikdo se ne more izgovarjati, da mu primanjkuje sredstev, kajti vsakemu je mogoč vsaj eden izmed omenjenih sredstev. Nikdo tedaj se ne more oprstiti božje zapovedi, ki veleva pomagati svojemu bližnjemu: *Pomagaj bližnjemu po svoji moči!*

Kaj so odpustki.

Sv. Cerkev v znak ljubezni do dobrodelnih družb, obdari te družbe z duhovnimi milostmi, namreč z odpustki, hoteč s tem pokazati svoje odobranje in jih s tem navdušiti še za daljna delovanja. Med temi družbami je tudi družba salezijanskih sotrudnikov.

Kaj je za krščansko dušo bolj dopadljivega, bolj sladkega, kakor odpustki? V dušnem življenju so odpustki krepilo, ki sladi in vzdržuje njegovo moč. « Odstranite odpustke — pravi učeni francoski pisatelj — in nehalo bo življenje ljubezni. Bog je hotel, da bi bili odpustki vez med nebom in zemljo, da ne bi le pravica vse razsojala. Za uboge grešnike, ki ne zadostijo popolnoma za svoje grehe, je Bog odločil, da lahko tudi ti zadostijo zanje: pravičen lahko zadosti za očeta, ki ne moli, ki ne časti Boga, ampak ga žali: Bog sprejme solze njegove pobožne soproge, molitve nedolžnih sinov: njih nedolžnost zakrije njegove grehe. Ker bi pa človeška zlobnost lahko prekoračila meje, je Bog med vrsto onih, ki molijo za grešnike, postavil tudi svojega Sina: učlovečil se je, da bi se Njegova zasluženja združila z našimi, da bi tako naša zasluženja dosegla zadostilno moč, katere nimajo sama zase ». Iz neskončnega zasluženja Jezusa Kristusa vzemajo odpustki pred vsem svojo moč.

Nekdaj je Cerkev postopala bolj ostro nego sedaj. Grešnikom je nalagala bolj ostrih kazni: nalagala jim je hude poste, dolge molitve in romanja. Čim večji so bili grehi, tem hujša je bila tudi pokora. Nekateri kazni so trajale skozi celo življenje. S takimi strogostmi pa sv. Cerkev nikakor ni mi-

slila, da te kazni popolnoma zadostijo za božjo pravico.

Ko se je pa kasneje med verniki zgubil prvotni duh, bila je Cerkev primorana odjenjati od svoje strogosti, da ne bi oddaljila grešnikov in morala je nadomestiti z drugimi sredstvi. Kadar se spovemo, dobimo primeroma lahko pokoro, zato pa tudi naš dolg ostane večji. Z odvezo dobimo odpustčenje tudi največjih grehov; a odveza nas reši le večne kazni, ki smo si je zaslužili po grehih, ostane nam pa dolžnost, da zadostimo tudi za časne kazni ali na tem svetu z radovoljno pokoro, ali pa v vicah v čistilnem ognju. Da zmanjšamo ta dolg, ali da se ga docela oprostimo, so nad vse koristni sveti odpustki, ki imajo svojo moč v neskončnem zasluženju Jezusa Kristusa in v zasluženju svetnikov. Odpustki tedaj nam odpustijo one časne kazni, katere zaslužimo s svojimi grehi, ki so nam že bili odpuščeni, skupno z večno kaznijo, v zakramentu sv. pokore.

*
* *

Zahvalimo Boga, dragi sotrudniki, da tako lahko zadostimo božji pravici. Naj se posmehujejo brezverneži, ki ne poznajo naukov sv. Cerkve o odpustkih, saj ne vedo, kaj zasmehujejo. Žalosti nas le, da se toliko vernikov ne poslužuje tako lahkega sredstva. Poslužujmo se zakladov sv. Cerkve z ono vnemo in skrbjo, ki jo zasluži njena dobrohotna radodarnost.

Odpustki salezijanskih sotrudnikov.

Salezijanski sotrudniki, ako opravijo spoved (1) in sv. obhajilo ter obiščejo kako cerkev ali javno kapelo, oziroma lastno kapelo, če žive v družbi, in ondi molijo po namenu sv. očeta, morejo zadobiti popoln odpustek:

Enkrat v mesecu in sicer:

1. Na dan, ki si ga sami izberejo.
2. Na dan vaje srečne smrti.
3. Kadar se udeleže salez. shoda.
4. Dne 24. v mesecu, če se udeleže službe božje zjutraj ali zvečer v salez. cerkvi ali kapeli.

Odpustki v mesecu juniju.

Popoln odpustek: Sv. Janez Krstnik (24. junija) — Spomin sv. Pavla (30. junija).

Odpustki v mesecu juliju.

Popoln odpustek: Obiskovanje Mar. Device (2. julija). — Presveta rešnja kri (7. julija) — Devica Marija Karmelska (16. julija).

(1) Glej „Važno razjasnilo.“

Razun teh odpustkov postanejo deležni vseh odpustkov rimskih postaj, porcijunkule, Jeruzalema in sv. Jakoba v Komposteli vselej, kadar molijo 5 Očenašev, Češčenamarij in Čast bodi... za blagostanje krščanstva in Očenaš... Češčenamarijo... Čast bodi... po namenu sv. očeta.

Opomba.

Teh odpustkov se zamorejo udeležiti le oni, ki so vpisani med salezijanske sotrudnike in molijo vsak dan Očenaš... Češčenamarijo... Čast bodi... z vzdihom: *Sv. Frančišek Saleški, prosí za nas.*

Olajšave.

1. Bolniki ali okrevajoči salezijanski sotrudniki, ki brez težave ne morejo iti iz hiše, morejo zadobiti imenovane odpustke, ako doma molijo 5 Očenašev... Češčenamarijo... Čast bodi.

2. Sotrudniki, ki živijo v krajih, kjer ni salezijanske cerkve, se morejo udeležiti odpustkov, katere so rimski papeži dodelili salezijanskim cerkvam, ako obiščejo lastno župno cerkev in storijo, kar je zaukazanega.

3. Sotrudniki, ki živijo v semeniščih, zavodih in drugih družbah, ako izpolnijo pogoje, lahko zadobe v svoji kapelici vse odpustke, podeljene salezijanskim sotrudnikom in salezijanskim cerkvam.

Važno razjasnilo.

Za zadobitev popolnih odpustkov sta navadno predpisani spoved in sv. obhajilo. — Kdor je imel lepo navado spovedati se vsak teden, zadostil je s to spovedjo za vse odpustke, za katere je bila v istem tednu predpisana spoved. Sv. oče Pij X. pa je z dne. 14. februarja 1906. določil, da oni, ki pristopajo vsak dan k sv. obhajilu (in tudi tedaj, če ga enkrat ali dvakrat med tednom opuste), lahko zadobijo vse popolne odpustke tudi brez tedenske spovedi.

poln sočutja izročil težkoče ljubemu Bogu. Premišljeval je, kje bi našel sredstva in kje bi našel oporo. Ta opora je bila priprosta, uboga alpska kmetica, a junaška, kakoršna je bila don Boskova mati.

Marija Mazzarello, tako ji je bilo ime, je bila rojena l. 1837. v Val Mornese. Njena mlajša sestra Felicita, ki je kasneje prišla za njo v samostan, je popisala v « Salezijanskih Poročilih » njena otroška leta. Najbolje je, ako dobesedno priobčimo to poročilo.

Starši, zlasti njen oče, so pazili na njeno nedolžnost, vendar so jo večkrat vzeli seboj po semnih, da jim je pomagala. Ko je dopolnila Ma-

Marija Mazzarello.

Ustanovitev družbe Marije Pomočnice- Marija Mazzarello.

Salezijanska naprava je bila že popolnoma urejena za dečke. Imela je ljudske, srednje in visoke šole, kakor tudi teoretično in praktično naobrazbo v rokodelstvu in obrtu. Apostolsko delovanje pa je zahtevalo enako napravo tudi za deklice, katere niso v nič manjših nevarnostih med svetom kakor dečki. Mama Margareta (tako so imenovali don Boskovo mater) je bila žalostna, ko je videla zapuščena dekleta, kako se vlačijo po cestah, žal ji je bilo, ker jih ni mogla vzeti k sebi in ničesar zanje storiti. Morala je biti zadovoljna s tem, da je samo po-tožila te žalostne razmere svojemu sinu, ki je

rija petnajsto leto, bila je ubogljiva, bogaboječa deklica, poleg tega je bila pametna, neustrašna in močna. Ker je bil oče bolehen, je sama prevzela mesto njega poljska dela. Oče jo je moral večkrat svariti naj bode zmerna pri delu. « Delaj bolj počasi » ji je rekel — « če boš tako pridno delala, ne bo noben delavec več hotel priti pomagat, ker se bo sramoval, da bi mlada deklica več naredila, nego on ». Marija je obljubila, da bo delala bolj zmerno, toda v svojem velikem veselju do dela, je kmalu pozabila na dano besedo.

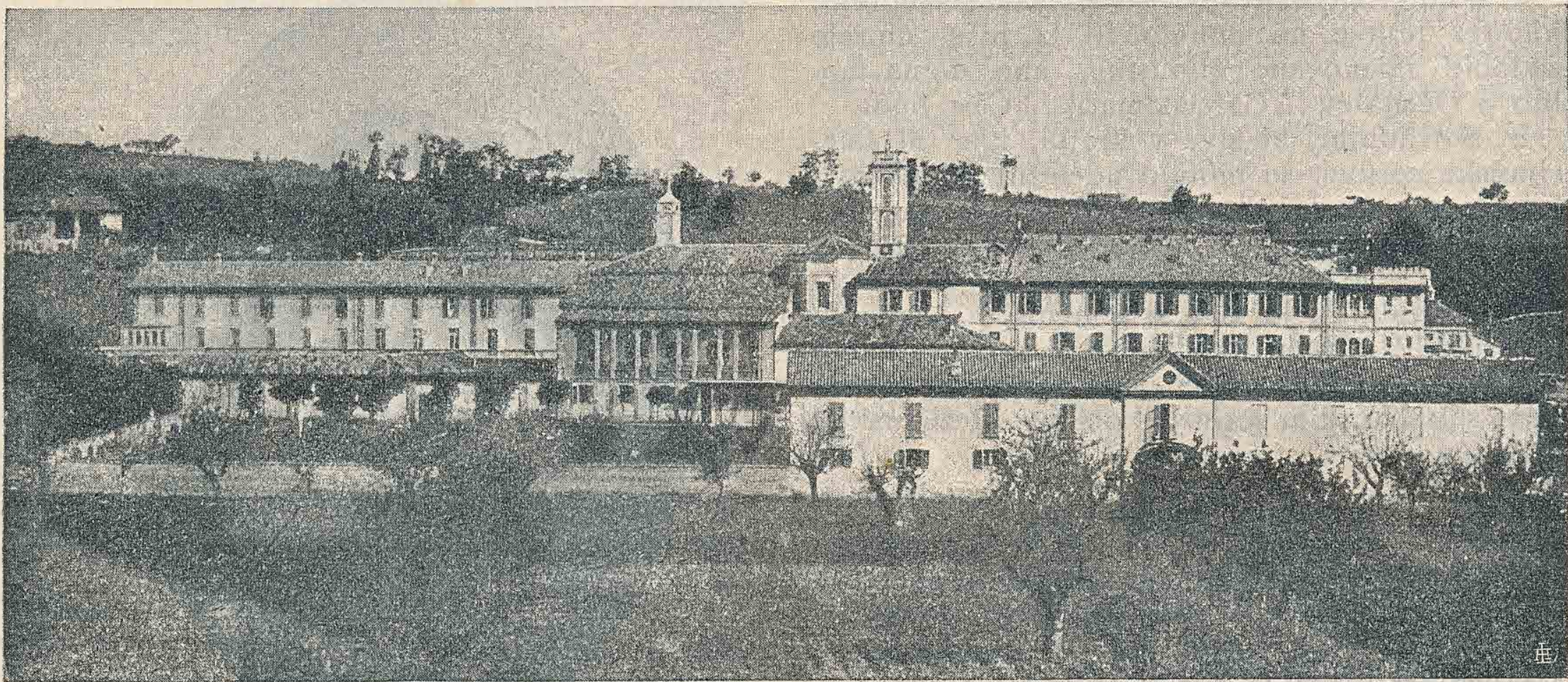
Bila je stara 17 let, ko je župnik A. Pestorino sklenil ustanoviti Marijino družbo v svoji župniji. Marija naj bi bila prva prednica, toda nekatere njene tovarišice so ugovarjale, da je premlada, in so si izvolile drugo. Marija se je prva udala novo izvoljeni. Dolžnosti te družbe niso bile težke; udje so nemoteni nadaljevali svoja domača opravila. Tudi Mazzarello nista nič spremenili svojih navad. Marija je ravno tako tudi potem

delala, kakor poprej. O dolgih jesenskih in zimskih večerih se je bavila z ženskimi ročnimi deli, v katerih je bila prava umetnica. Nobene minute ni izgubila med dnevom. Ker se je veliki teden zjutraj in popoldne mudila precej časa v cerkvi, je bila zvečer dalj časa pokonci, da je poravnala zamujeno.

Bila je vedno priprosto oblečena. Še celo ob nedeljah in praznikih si ni izbirala obleke. Nekoč je dobila v dar svetle črevlje. Začela jih je nositi šele tedaj, ko so izgubili vso svetlobo. Njena lepota je bila snažnost, ponižnost, vesela narava in lepo vedenje.

zbirala vaške deklice okrog sebe, da bi o prostem času prebirale nabožne knjige in obiskovale često Jezusa v svetem R. T. Večkrat so jo videli v krogu njenih tovarišič, kako je pobožno in zbrano molila pred Najsvetejšim. Da si je pridobila časa za pobožne vaje, je delala do pozne noči. Kot Marijin otrok, je vestno izpolnjevala vse dolžnosti, a to ji ni bilo dovolj.

Kmalu se je odprlo njeni delavnosti širnejše polje in bogatejša žetev. Medtem se je župnik A. Pestorino seznanil z don Boskom in z družbo sv. Frančiška saleškega. Odločil se je, da se bo združil s to družbo in, kar je ustanovil dobrega

Glavni zavod sester Marije Pomočnice v Nizza Monferrato - Italija.

Neka njena teta je močno zbolela in ležala je brez vsake pomoči. Marija se ji je ponudila v postrežbo. Ponoči in podnevi se ni ganila od njenega ležišča. Kmalu je pa tudi sama zbolela in bila je v veliki nevarnosti. Ker je mislila, da se ji bliža smrt, je bila zelo vesela in močno je hrepenela po nebesih. Imela je mnogo obiskovavcev, da bi se učili posnemati njene kreposti, veliko jih je pa tudi prišlo iz radovednosti. Neki brezbožen sosed, ki je prišel k njej le iz same radovednosti, je bil vsled njenih besed, še bolj pa vsled njenega dobrega zgleda tako ganjen, da je zopet postal dober kristjan in je začel spolnovati svoje dolžnosti, česar že več let ni bil storil.

Marija je okrevala, a ni bila več tako močna. Ni mogla delati na polju. Ker so ji starši dovolili in ji tudi gospod župnik svetoval, je postala šivilja. Znala je dobro šivati, ker je bila zelo pripravna in je imela tudi k temu potrebni okus. Črez dan je delala pri sosedih, zvečer se je vrnila domov. Začela je misliti, da bi bilo dobro, ako bi vzela v najem kako sobo blizu cerkve, kjer bi

v svoji župniji, bo na ta način utrdil in razširil. Povrnili se je k don Bosku in ga prosil za sprejem. Stopil je v njegovo družbo ter postal goreč ud. Nameraval je ustanoviti v svoji domovini deško šolo, toda previdnost je naklonila nepremagljive ovire. Don Bosko, ki je bil njegov predstojnik, je na prošnjo škofa, rajši tamkaj ustanovil vzgojišče za deklice.

Marija Mazzarello je bila voditeljica v novi hiši. Vsled tega je bilo treba predrugačiti pravila Marijinih otrok v Val Mornesi. Po dolgem, resnem posvetovanju med škofom, don Boskom in gospodom župnikom je postala nova družba enaka salezijanski družbi za dečke. Don Bosko je imenoval novo družbo *družbo Marije Pomočnice*, ker je bilo to ime bolj prikladno njegovi ustanovitvi.

Marija Mazzarello je bila prva predstojnica. Na praznik Marije Snežnice, dne 5. avgusta l. 1872. je prejela s svojimi tovarišicami redovno obleko iz rok svojega škofa ter napravila obljubo vedne pokorščine, uboštva in devištva. Nepo-

pisno veselje je napolnjevalo odslej njeno srce. Imela je zaupanje do svojega vodnika, kateremu je Bog vidno delil darove.

Marija Mazzarello je bila kot predstojnica vredna svojega voditelja. Bila je revna, kakor tudi njene duhovne hčerke. Večkrat ob času obeda niso imele ničesar, da bi zakurile in si skuhale kosilo. Marija je z lastnikovim dovoljenjem šla v gozd in tam nabirala suhih drv. Dobri sosedje so ji darovali zelenjavo, semtertja so pa tudi starši gojenk prinesli kako malenkost. Njihov obed je bil priprost; primanjkovalo jim je skled, krožnikov in sploh vsega, a dobre volje nikdar. Bil je začetek enak onemu v Valdoccu, vendar ni bilo slišati nikake pritožbe zaradi tega. Don Bosko se je zahvaljeval za to milost božji Dobroti.

Nič godrnjanja, nič skrbi glede prihodnosti ni bilo med novimi redovnicami. « Ko bi še živel moja mati » — je mislil pobožni ustanovnik — « kako bi ji dopadlo to uboštvo, kako bi se veselila, videč, da so se izpolnile njene želje ».

Hiša še ni bila dozidana, ko so prišle sestre. Marija Mazzarello je čutila zopet moč svoje mladosti. Vozila je pesek in privlačala kamenje, da zidarjem ni bilo treba čakati. Tudi druge sestre so posnemale zgled svoje prednice in pridno pomagale pri delu.

Don Bosko se je bal, da ne bi preveč zaupala svojim močem, zato je sklenil dobiti starejše redovnice, da bi privadile mlade redovnice na samostansko življenje. Prosil je prednico samostana sv. Ane v Turinu za dve previdni redovnici, kar je res dosegel. Mlade gojenke Marije Pomočnice so se ravnale po njunih naukih, vsaka po svoji moči; nobena pa ni tako zapopadla teh naukov, kakor Marija Mazzarello.

Samostan v Val Mornesi je bil do dne 14. junija l. 1874. popolnoma urejen. Ta dan je dobila ena izmed redovnic naslov *koadijutorinje*, druga *asistentinje*, tretja *ekonome*. Marija Mazzarello je bila vnovič potrjena za predstojnico.

Seveda take ustanovitve bi don Bosko ne mogel vpeljati brez dovoljenja sv. očeta Don Bosko je občudoval sv. očeta ter mu bil popolnoma vdan. Večkrat se je osebno podal k njemu in ga prosil za nasvet in blagoslov. To ljubezen in spoštovanje mu je vračal papež Pij IX. Ko je neki bolnik nekoč prosil papeža, naj ga ozdravi, mu je sv. oče smehljaše odgovoril: « Ako želite čudež, idite k don Bosku v Turin. On dela čudeže ljubezni do bližnjega in ne čudim se, ako dela tudi druge ». Ko ga je don Bosko prosil za nasvet glede ustanovitve v Val Mornesi, je papež vzel nekaj časa, da bi stvar premislil. Čez nekaj dni mu je odgovoril, naj le ustanovi novi zavod, ki bo brezdvomno v čast božjo in zveličanje duš. — Don Bosko je rekel: « Božji

učenik vas je zopet izvolil za svoje orodje, zahvalimo se mu za to milost in ne zabimo svoje nezmožnosti in ničvrednosti. Kaj bi bili mi, da nam on ne pomaga? Samo Njega častimo in hvalimo njegovo usmiljenje. Sem prepričan, da bodo sestre Marije Pomočnice ravno tako vplivno vzgojevale deklice, kakor duhovniki in kleriki salezijanske družbe svoje dečke ».

Ustanovnik je razodel papežu še to skrb, v kakšnem razmerju naj bi bili družbi med seboj. Kar se tiče tega » — pravi Pij IX. brez ugovora — « morajo biti sestre pod predsedništvom vašim in vaših naslednikov, ako hoče vaša naprava ostati stanovitna, kar pa ne dvomim. Le rimski papeži, moji nasledniki, vam morejo kaj drugega ukazati ».

Marija Mazzarello je umrla l. 1884. v duhu svetosti. O njeni prerani smrti je bila družba že tako trdna in razširjena, da bi iznenadila vsakega ustanovnika.

Prva hiša hčera Marije Pomočnice je bila dozidana leta 1874. Čez deset let so imele na Laškem, Francoskem in v Ameriki nad trideset hiš. Že obstoječi salezijanski zavodi so dobro vplivali na njihovo razširjanje. Vsako mesto, ki je imelo kak oratorij za dečke, je želelo ednakega tudi za deklice.

Marija Mazzarello je imela v začetku samo trinajst sosester. Ob njeni smrti jih je bilo že dvestopetdeset. Druga ustanovitev hoče navidezno celo prekositi prvo. Obe pa bosta obstali ter delovali v čast božjo in človeško korist, dokler bo med njima vladal don Boskov duh.

Dober nauk.

Nekoč je plemenita družina, ki ni imela navade, da bi se prekrizala pred jedjo in po jedi, povabila don Boska na kosilo. Don Bosko, ki je imel to krščansko navado v velikem spoštovanju: „Pustite meni,“ je mislil, „vas bom jaz naučil...“

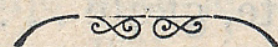
Kaj stori? Nekaj časa se zamudi zunaj sobe z malim dečkom. Družina se je vsedla k mizi, predno je don Bosko stopil v sobo. Stopivši v sobo, reče dečku: „Predno začneva jesti, narediva znamenje sv. križa! Ali veš, zakaj se moramo prekrizati, predno se vsedemo k jedi?“

— „Ne, ne vem“ odgovori deček.

„Ti bom povedal: zato, da se razločujemo od živali. Živali, ki nimajo pameti, ne naredijo znamenja sv. križa, ker ne vedo, da je živež dar božji. Mi pa, ki smo ljudje in še več, ker smo kristjani in vemo, da je živež dar božji, se moramo prekrizati in tako izkazati Bogu svojo hvaležnost.“

Ti veš, kako hitra je smrt. Zadostovala bi mala drobtinica kruha, majhna koščica, da bi nama končala življenje. Če bomo prosili Boga, nas bo obvaroval take nesreče. Reci torej z menoj: V imenu Očeta in Sina in sv. Duha. Amen.

Rudečiča je oblila očeta in mater in vse navzoče. Odtlej niso več opustili lepe navade.

ŽIVLJENJE DON BOSKA.

XXXII.

Kralj Karel Albert premagan — Nekaj čudovitih dogodkov — Nova pogodba — Prepovedani knjigi.

Dne 26. marca l. 1849., dan potem ko je don Bosko poslal dar ubogih dečkov papežu v Gaeto, raznesla se je po Turinu žalostna vest, ki je marsikomu privabile solze: Avstrijci so premagali kralja Karla Alberta.

Dne 21. marca so hrabre avstriske čete naskočile Mortaro. Odtod so se pomikale proti Novari in se dne 23. marca spoprijele s sovražnikom. Hrabro sta se bojevali stranki, a proti večeru so se morali Piemontezi umakniti.

Medtem ko se je laška armada bojevala z avstrijsko, je Karel Albert stal med njima in navduševal svoje vojščake. Ko pa je uvidel, da ni več upanja, je še isti večer poklical pomočnike z bojnega polja in se odpovedal kraljevi kroni, katero je položil na glavo prvojencu, Viktorju Emanuelu. Potem je poljubil drugega za drugim, jih zahvalil za veliko zvestobo, o polnoči pa je odšel . . . Črez nekaj dni se je zvedelo, da je Karel v Oportu, v portugalskem primorskem mestu, katero si je izbral za svoj počitek.

Dne 1. aprila je nov strah vznemiril Turin. Govorica, da se je Piemont podvrgel Avstrijcem, povzročila je v Genovi veliko vstajo. Nekaj dni pozneje (20. apr.) je napoljski kralj vzel Palermo in podjarmil vso Sicilijo. Nič manj žalostne novice so prihajale iz drugih laških mest.

Četudi so bili v mestu vsled vsakdanjih demonstracij veliki nemiri, vendar oratorija sv. Frančiška in sv. Alojzija nista trpela. K temu je največ primogla don Boskova skrb in velika previdnost, mnogo pa tudi čudoviti dogodki, s katerimi je Bog kazal dečkom, kako ljubo mu je don Boskovo delovanje. Ti dogodki so v mladih srcih vzbujali spoštovanje in množile ljubezen.

Neko nedeljo, medtem ko je don Bosko govoril raz leco, Vincencij Bosio, nedolžen in priprost deček, prestrašen vstane in poln začudenja kaže don Boska: « Glejte, glejte . . . ».

— Kaj je? — ga vpraša Buzzetti, njegov katehet.

— Ali ne vidite . . . glejte, kako se sveti, kakšni žarki obdajajo don Boska. Buzzetti je opazoval, a videl ni ničesar, Bosio je pa kakor zamaknjen opazoval in se čudil. Po službi božji je z začudenjem pripovedoval svojim tovarišem, kaj je vse videl.

Zgodilo se je pa še več drugih dogodkov.

Nekega dne pride v don Boskovo sobo reven delavec. — Pet otrok imam — pravi — včeraj niso nič jedli, umirajo lakote, prosim vas, pomagajte mi.

Don Bosku se je zasmilil: išče po žepu, išče tuintam, slednjič najde 20 vinarjev in jih poda skupno z blagoslovom.

— « Ko sva ostala sama — tako piše Brosio — je don Bosko izrazil žalost, da mu ni mogel darovati kaj več.

— In kako vi morete vedeti, da je ta berač govoril resnico? Lahko je eden tistih, ki prosijo, ker jih žeja po vinu.

— Ne, Brosio — odgovori don Bosko — ne govori tako. Ta človek je odkritosrčen, pravičen, ljubi svojo družino, toda sreča mu ni bila mila in zdaj mora prositi.

— In kako to veste?

Pri tem vprašanju me je don Bosko prijel za roko, jo pritisnil k sebi in mi rekel: — Sem bral v srcu.

— Ta je lepa, torej berete tudi moje grehe?

— Da, čutim njih duh. — In res je bral v srcu, kajti kadar sem pozabil kak greh, me je takoj spomnil in mi celo povedal kraj in uro. In kako je mogel to vedeti, če ni bral v srcu?

Nekoč sem obdaroval ubožca. Nikdo ni vedel o tem. Ko sem šel v oratorij, mi pride nasproti don Bosko in me kakor po navadi prime za roko, rekoč: « Kako lepo plačilo si zaslužil danes v nebesih. »

— Na kak način?

Don Bosko je natančno razložil, kaj sem storil.

Nekega večera srečam onega reveža, kateremu je daroval don Bosko 20 vinarjev. Ustavil me je in mi pripovedoval, kako je za one vinarje

kupil moke in ž njo nasitil celo družino, in kako se mu je po don Boskovem blagoslovu vse obrnilo na bolje ».

Nekega dne je korakal don Bosko po ulici « Emanuele Filiberto ». Tu sreča mladeniča, katerega je spremljalo več tovarišev — vpil je kakor blazen in preklinjal vsled zobobola. Ko tovariši zapazijo don Boska: — Glej, glej — pravijo — don Bosko prihaja, prosi ga, da ti podeli blagoslov.

Mladenič ni maral slišati, dalje je vpil in še bolj preklinjal.

Medtem se mu približa don Bosko. — Kaj ti je, prijatelj? — ga vpraša.

Mladenič mu obrne hrbet.

— Zobje ga bolijo — odgovore mesto njega tovariši. — Dajte mu blagoslov Marije Pomocnice!

— Prav rad; poklekne naj, naj obudi kesanje in obljubi naj, da se bo spovedal.

Mladenič, trdovraten in ošaben, ni maral poslušati. Šele po dolgem sta mu prijaznost in potrpežljivost don Boskova omehčali srce — pokleknil je in obljubil. Don Bosko mu je dal blagoslov in bil je nakrat rešen zobobola.

Povedali bi lahko še več drugih bolj čudovitih dogodkov, ki so se zgodili v tem letu, a ti naj ostanejo skriti pred svetom, dokler ga nezmotljiva mati, sv. katoliška cerkev, ako ga v svoji nezmotljivosti pripozna vrednega visoke časti, ne povzdigne na oltar — ostanejo naj, da takrat povzdigujejo njegovo ime in poveljujejo služabnika božjega.

Začelo pa mu je zopet primanjkovati prostora, zato je sklenil s Frančiškom Pinardijem novo pogodbo in sicer za tri leta: od 1. aprila 1849. do 31. marca 1852. z letno plačo 1150 lir, katere je imel plačevati na obroke.

Prvi obrok je plačal takoj. Ko se je pa približal čas, da je imel plačati drugi obrok, naznanil mu je Pinardi, da drugi dan pride k njemu; napovedal mu je celo uro, do kdaj naj pripravi denar.

Ubogi don Bosko ni imel vinarja v žepu. Ni vedel, kam bi se obrnil, a obupal ni — upal je, da mu bo Marija prihitela pomagat, in ni se motil.

Drugi dan, malo trenutkov poprej, predno je prišel gospod Pinardi, se predstavi dr. Borelu vitez Renato d'Agliano in ga vpraša po don Bosku — slišal je o njem govoriti in ga želi poznati in mu darovati malo svoto. Borel ga je peljal k don

Bosku. In kaj je prinesel? Tristo lir, prav toliko, kolikor je pričakoval Pinardi.

Tudi spoštovanje do sv. očeta, katero je don Bosko vsikdar izkazoval sv. očetu, bilo je močno sredstvo, ki je množilo ljubezen in spoštovanje do don Boska. Don Bosko je bil ves za sv. očeta. Pogosto je govoril o njem, zanj je molil s svojimi dečki in to še posebno takrat, ko je žaloval v Gaeti radi prekucij, ki so se godile v njegovi državi. Rim se je spremenil v anarhijo. Z vseh strani so prihajali odpadniki, krivoverci in socialisti ter ondi plenili. Več škofov je ječalo v ječah. Pij IX. se je dne 20. aprila vnovič obrnil do evropskih oblasti in prosil pomoči.

Medtem ko je Španija vabila druge države, da bi se posvetovale, kako vrniti papežu zopet prestol, želel mu je tudi don Bosko narediti veselje.

Med ljudstvom so se razširjale knjige nekaterih duhovnikov, nasprotne cerkvenemu duhu. Med temi sta se kakor blisk razširjali knjigi: *Gesuita Moderno* in *Costituzione secondo la giustizia sociale*. Prvo je spisal Vincencij Gioberti, drugo učeni modroslec Anton Rosmini. Da bi se ljudstvo ne napajalo pri strupenem studencu krivih nauk, je dne 30. maja sveta stolica zavrgla omenjeni knjigi. Ko je Gioberti zvedel, da je papež zavrgel njegovo knjigo, je obledel in kakor iz sebe je vpil in ponavljal: « Prepoved iz Gaete me sili k smehu, prepoved iz Gaete me bo odebelila ».

Če pa Gioberti ni imel vesti, da bi se ponižal in podvrigel rimskemu papežu, bil je v Turinu duhovnik, ki je zanj molil in se mu skušal približati. Upal je, da ga pripelje k pokorščini in to tembolj, ker je Gioberti v zadnjih časih držal s papežem, dasi ne vemo iz kakšnih vzrokov. Na drugi strani, videč, da so ga zavrgli njegovi prištaši, in da mu ni upati, da bi dosegel državnih časti, kakor je nekoč upal in želel, je mislil don Bosko, da mu bo dobra beseda v tej grenki samoti vzbudila koristen občutek, in šel je k njemu. Potem ko mu je govoril o upanju, katero stavijo katoličani v njega, ga je prosil, naj potoiaži sv. očeta, naj se podvrže sv. stolici in naj prekliče svoj spis. Gioberti, mož plemenitega obnašanja, se se ni užalil, resno je odgovoril: « Moj preklic obstoji v tem, da ne odgovorim — zadostuje moj molk ». In tako je končal oni pogovor.

Vendar don Boskove besede so mu ostale v spominu. Kmalu nato se je preselil v Pariz. Tu ni našel trenutka miru. Zadnje noči je prebil v groznih sanjah. Zadnja pisma odkrivajo njegovo razbur-

jenje in njegov strah. Umrl je zadet od mrtvouda dne 26. oktobra, l. 1852. Na njegovi postelji so našli odprto knjigo: *De Imitatione Christi* — Hodi za Kristusom.

Kako srečna bi bila njegova smrt, da bi se bil udal, kakor Rosmini, ki je spoštljivo sprejel pismo sv. zbora in se podvrgel. Zato mu je tudi don Bosko ostal prijatelj in je bil vedno ž njim v dopisovanju.

XXXIII.

Oratorij Angelov varuhov — Nove učne postave — Don Bosko profesor bogoslovja — Amico della gioventù.

Duhovnik Janez Cocchis je kmalu opazil veliko korist, katero je doprinašal don Boskov oratorij, zato je tudi on leta 1848. ne daleč od reke Pada, tam kjer prebiva večinoma revno ljudstvo, odprl oratorij. Navdušenje za vojsko, ki je v tem vihnem času polnilo mlada srca, pripravilo je tudi gospoda Cocchisa, da je vpeljal v svojem oratoriju vojaške vaje, kar mu je privabilo mnogo odraščanih mladeničev. Veselil se je lepega napredka, a opazil ni, da s takimi vajami postavi v nevarnost cvetoči oratorij.

Česar ni opazil Cocchis, to je previdel don Bosko. Nekateri prijatelji so svetovali don Bosku, naj se združi z duhovnikom Cocchisom. Don Bosko ni bil temu nasproten. Tudi Cocchis je želel, da bi ga don Bosko podpiral v delovanju. In res se nekega dne zbero k posvetovanju. Ko je gospod Cocchis razjasnil, da je pripravljen izročiti oratorij, toda pod pogojem, da on še nadalje ostane vodja, ga je don Bosko naravnost zavrnil.

— Ne sprejemem — odgovori — vaš oratorij si je vzel namen izuriti dobre vojščake, pri tem je pa pozabil krščanske dolžnosti. Tudi jaz ljubim telovadbo in, kakor vidite, je ne manjka v mojem oratoriju, a to ni glavni namen mojega oratorija, ampak le sredstvo, ki vabi dečke. Vaš oratorij je gnezdo politike, česar jaz ne maram v oratoriju. Vi, gospod Cocchis, imate svoje načrte, izvršite jih! Tudi jaz imam svoje in čakam trenutka, da jih izvršim. Pri tem pa moram biti popolnoma neodvisen: čakam duhovnikov, klerikov in oseb, ki bodo popolnoma od mene odvisne.

— Vi torej mislite ustanoviti družbo? — vpraša nekdo navzočih.

— Naj bo, kar hoče; postavil bom oratorije,

kapelice, cerkve, šole, in brez oseb, ki so popolnoma meni podložne, mi tega storiti ni nikakor mogoče.

— Kako boste izvršili toliko podjetij? Zato bi bilo treba denarja na kupe.

— Ne samo *bi bilo treba* . . . ga je treba in ga bom tudi dobil.

— Tu se ni mogoče več razumeti — reče slednjič odbor in se razpusti. Smešna se mu je zdela don Boskova stanovitnost, a on je bil gotov, da bo izšel zmagovavec.

Minulo je nekaj mesecev. Vojska z Avstrijo se je zopet vžgala in z novim navdušenjem napolnila Cocchisov oratorij. Mladenci so se želeli meriti s sovražnikom. Nekega jutra res zapustijo Turin in se napote proti Milanu. Toda lakota jih je kmalu prisilila, da so spremenili hrabre misli; vrnili so se v Turin in se osramočeni poskrili. Gospod Cocchis jih ni več videl v oratoriju, ki je ostal popolnoma prazen. Cocchis sam je prišel k don Bosku in mu izročil oratorij. To je bil tretji oratorij, katerega je imenoval *oratorij angelov varuhov*.

Medtem je pa vlada dne 4. oktobra izdala nove učne postave. Dotlej je bil pouk večinoma v rokah duhovnikov, z novo postavo je pa prišel v roke svetnim profesorjem.

Don Bosko je takoj uvidel potrebo krščanskih zavodov. Že poprej je snoval obširne načrte, kako pomagati krščanski vzgoji, a zdaj je nova postava še bolj potrdila njegove načrte.

Še predno je vlada izdala novo postavo, začel je zahajati na vseučilišče, k znamenitim razlagam slavnega Paravie, in medtem ko se je spopolnjeval v pisanju, je opazopal, kakšen duh kraljuje v šoli. Z žalostjo je opazil, da je krščanski duh začel zginevati. Nekega dne je slišal profesorja: « Nekoč je bil pouk v rokah duhovnikov, a zdaj je treba, da pride v druge roke. Prišel bo čas, ko bodo morali duhovniki, če bodo hoteli kaj znati, priti v našo šolo ».

Ni bilo dolgo, in res je Krištof Negri, predsednik vseučiliškega sveta, objavil postavo, da škofom in njih kancelarjem ni več dopuščeno predsedovati skušnjam, da vseučiliščniku ni več dovoljeno predložiti tezo svojemu škofu in pričakovati njegovega odobrija. Zastonj so se zoperstavili škofje novi postavi; nekateri so prepovedali svojim bogoslovcem obiskovati višje šole, drugi so jim dovolili, da so se v semenišču učili bogoslovja, istočasno se pa pripravljali za vseučilišče.

Mnenja drugih je bil tudi don Bosko in to

mnenje je odkril raznim škofom. Želel je, da dosežejo bogoslovci doktorsko čast zlasti v tistih predmetih, ki so potrebni za gimnazijski pouk. V tem je videl edini pripomoček, s katerim bo duhovščina lahko naravnost vplivala na javne šole in zopet zasedla učne prostore.

V tem letu si je odprl še drugo rodovitno polje, katero je nadaljeval sedem let — postal je namreč učitelj morale.

Duhovniki, ki so poznali njegovo učenost, so začeli zahajati k njemu v stanovanje, da jih je poučeval v tem prekoristnem predmetu. Kmalu jih je imel lepo število, nele navadnih duhovnikov, ki so se pripravljali za spovedno skušnjo, marveč tudi učenih duhovnikov, vseučiliščnih profesorjev, med njimi dr. Evgenij Galletta, pozneje škof v Albi. Način njegovega razlaganja je vsem dopadal: znal je dati ključ, s katerim so lahko rešili vsako težkočo.

To novo polje, katero si je izbral don Bosko, je bilo novo trnje, ki je zbadalo nasprotnike sv. cerkve. To so pokazali zlasti v časopisih, ki so prinašali laž za lažjo, le da bi očrnili pred ljudstvom don Boska.

Škofje so se vsled prevelike prostosti v pisanju začeli pritoževati pri vladi, a dosegli niso ničesar. Drugega pripomočka ni bilo, kakor zoperstavljanje se z dobrimi časopisi in pokazati svetu vsakdanje laži, katerih so polni protiverski listi. To poslanstvo je častno izvrševal časopis *Armonia*, katerega je sledilo več novih listov, ki so pa vsled raznih vzrokov kmalu izginili.

Don Bosko, ki se je vedno trudil za zveličanje duš, je prihitel pomagat. *Armonia* je bil list, vreden največjega spoštovanja, a bil je le bolj za učene osebe. Nižjemu ljudstvu je manjkalo orožja, da bi se borilo zoper hudobne liste, katere so mu vsiljevali nasprotniki sv. cerkve. Don Bosko je želel temu opomoči; začel je izdajati političen list *Amico della Gioventù*, ki je izhajal dvakrat na teden. Čvrsto je pobijal članke nasprotnih listov, ki so govorili zoper resnice sv. kat. cerkve, zoper papeža, škofo in duhovnike. Da bi se ljudstvu list bolj prikupil, obogatil ga je z zanimivimi dnevnimi novicami in je reševal najbolj važna vsakdanja vprašanja.

Toda don Bosko je kmalu izprevidel, da se je postavil na nevarno polje. Uvidel je, da mora urednik časopisa nastopati ostro, kar ga lahko pripelje pred sodišče in konečno tudi v ječo. Da bi se temu izognil, združil je svoj list s krščanskim političnim listom *Istruttore*. Odpovedal se je uredništvu, le nekaj mesecev je še ostal pomočnik,

ker je hotel braniti papeževo čast, dokler je ostal zaprt v Gaeti. Komaj so ga pa Francozi rešili, tedaj se je don Bosko tudi temu odpovedal.

To je bilo vzrok nesreče. Kmalu potem, ko je don Bosko odtegnil svojo pomoč, spremenil je *Istruttore* svoje načelo in se spremenil v svobodomiseln list.

Vsakdo si lahko misli, kaka čustva so polnila don Boska. Žal mu je bilo, da je združil svoj list z nesrečnim listom, a še bolj žal mu je bilo, da se je vrgel na časnikarsko polje.

Kakor da bi to ne zadostovalo, pridružila se je še druga težava, ki je don Boska še bolj izučila. Predno je združil svoj časopis z imenovanim listom, je popolnoma poplačal svoj dolg v tiskarni. Bil je popolnoma miren.

Kar nekega dne prejme pismo, ki mu naznaja, da ima še 1170 lir dolga v tiskarni. — Kako? Jeli mogoče? — Išče tu, išče tam, vse je kazalo, da je do zadnjega vinarja izplačal tiskarno. Napoti se v tiskarno, da bi dokazal pomoto, toda urednik lista *Istruttore* se je izgovarjal, da je sprejel list in ga združil s svojim, nikakor pa ni mislil sprejeti stroškov. Don Bosko, ki ni imel nikakih pismenih dokazov, je moral plačati, dasi s težavo.

Četudi je opustil časnikarsko polje, ostal je vendar goreč razširjatelj katoliških listov — in to brez vsakega vpitja. V kavarnah v tem času ni bilo najti katoliškega lista. Kaj stori don Bosko? Začel je zahajati v kavarne. Ko je izpil kavo, prosil je, naj mu prinesejo ta ali oni katoliški časopis.

— Nimamo — mu je bil odgovor.

Don Bosko je molčal in odšel. Drugi in tretji dan se je zopet povrnil in zopet vprašal za isti list, a vedno je dobil isti odgovor.

— Kako? — vpraša slednjič don Bosko — tako imenitna kavarna brez tako znamenitih časopisov? — In tako je nadaljeval, dokler jih gospodar ni naročil. Po dveh ali treh tednih je začel zahajati v drugo kavarno, kjer je storil isto, kakor v prvi, dokler ni dosegel, da se je gospodar za eno leto naročil. Tako je mnogim kavarnam preskrbel krščanskih časopisov.

Ker pa ni mogel sam zahajati v vse kavarne, si je preskrbel nekaj prijateljev, ki so poučeni od don Boska posnemali njega ter širili dobro berilo. Kmalu so vse kavarne imele krščanske liste, kar je bilo v nepopisno korist turinskemu mestu.

(Dalje).

IZ SALEZIJSKIH MISIJONOV.

Matto Grosso (Brazilija).

Divjaki Boróros.

(Študijska sal. misijonarja Antona Malana).

II.

Vsebina: Vera — Nauk — Nepoznano bitje — Tupà, Bopi, Mareba — Hayges — Prikazen puntarskih Haygesov — Bopi in hudobni Mareba — Hudobni duhovi — Nebesa Bopi-jev, Marebov itd. — Nebesa nepoznanega bitja — Tupà-jeva nebesa — Bopi in dobri Mareba — Nebesa bari-jev — Nebesa Tupà-doguesov.

Vera.

Vera Borórosov je mnogoboštvo, združeno s fatalizmom in spiritizmom. Predno so se Mareba, Bopi, in Tupà prikazali indijancem, so prvotni Boróros jako dobro in pošteno živeli, in kakor zagotavlja glavni bari (svečenik), so služili bitju, še zdaj neznanemu. Njihovi potomci, želeč si prestejšega življenja, bolj prikladnega strastem, so opustili izročila prednikov in so se brez zadržka vdali brutalnim slastem, ki so v kratkem otemnile svetlobo njihovega početka in jih storile sužnje.

Ker pa niso mogli živeti brez vere in zabav, so pod predsedništvom Tugaredague-a, Tugaregueda, Meri-iura, Giarira, Codaguebagua in Coreguerera sklicali shod, da določijo, kakšno vero naj objamejo in kakih običajev naj se poprimejo. Šestero predsednikov je odgovorilo, da v njih prisotnosti ne morejo prav nič ukreniti, zategavoljo so se indijanci oddaljili ter jih pustili same. Zdaj se šesterim predsednikom prikažejo Tupà, Mareba in Bopi, ki jim naznanijo vero, katero naj drže njih tovariši. Ker so pa ti tovariši dvomili, da se zamorejo po smrti sniti s svojimi predniki, če se poprimejo nove vere, so jim duhovi zagotovili, da s spolnjevanjem nauk, ki so jih omenjeni indijanci izprosili od bogov, poleté brezdvomno v naročje svojih očetov, ko jim bo smrt pretrgala nit življenja. Teh šest predsednikov so bili prvi bari ali svečeniki rodu in ti-le njihovi nauki:

Nauki. — Bari uče: « V nebesih je troje duhov, naših zaščitnikov, četrti duh je nižjega rodu,

pa vseeno zaščitnik in dober; so pa: Tupà, Mareba, Bope in Hayges. Naši pradedje žive v osrčju zemlje, kamor pojedete tudi vi kot naši služabniki, medtem ko mi, kot bari, edino mi in naše gospe gremo v nebesa.

» Tupà, Mareba, Bope in duše Bororósov so se prikazale nam barijem ter nam povedale, kaj imate storiti. Evo kaj so nam rekli:

— V nebesih biva bitje, katerega ne poznamo, čigar imena ne smemo in ne moremo izgovoriti: krog njega so duše braidesov (omikancev), naših sovražnikov. To nepoznano bitje je sila mogočno in dobro, toda ni naše, ker ljubi in zaščita edinole braidese in one indijance, ki zavržejo svojo vero. Duše teh gredo po smrti skupno z omikanci v nebesa.

» Gorje pa bororu, ki hoče postati braide! Duše naših barijev ne bodo odlašale, da mu odvzamejo življenje, in nesrečnež ne more več iti k svojemu očetu in svoji materi.

» Naši dobrotniki so dež, noč, solnce, mesec, zvezde. Tudi vetrovi nas imajo radi, vendar nas čestokrat mučijo s preveliko vročino ali z neznosnim mrazom.

» Nepoznano bitje ni naše, zato ga ne ljubimo in noben bororo ga ne sme ljubiti. Ljubiti morate edinole naše bogove in duše naših pradedov, če nočete prestatiti kazni odpadnikov. Odpadnika spodimo od svojih šotorov in vsakdo izmed nas naj bo pripravljen, da krutega sovražnika usmrti, ko ga prvič sreča. Njegove ostanke naj razprši veter, njegovo truplo prepustimo požrešnim pobureusom (krokarjem); njegova duša ne bo mogla počivati z dušami naših očetov.

» Nepoznano bitje ni naše, zakaj predno so se prikazali Tupà, Mareba, Bope, so mu služili naši pradedi, a morali so trpeti vedne spore, pomanjkanje in obilo drugih težav. Spoznali so sladkost življenja le tedaj, ko so se ravnali po naukih prvih barijev, katerih duh živi v nas in v naših tovariših.

» V prvih časih ni bilo pagesov ali paguimegeresov, niso poznali bolezni, narava ni bila sovražnica, nebesa niso bila razdeljena: ni bilo še dobrih in slabih Bopejev . . . Tedaj so bili še vsi odločeni za slavo nepoznanega bitja. Vse živali na zemlji, vse vode in sadje so dajale izvrstno hrano; nihče ni umrl, v spanju se je porodil v nebesih. Naši bogovi so nam naložili sladek

jarem; živimo kakor naši očetje in potem gremo s svojimi soprogi v nebesa k svojim prijateljem; vi podložniki boste imeli kot večno plačilo mir, ki ga uživajo naši pradedi.

» *Nepoznano bitje*, razžaljeno ker smo se oddaljili od njega, je vzrok vsega našega zla Edino mi hranimo nauke naših bogov in izročila naših očetov.

» *Mareba* nam je rekel:

— Delajte kar vam dopade, odpovejte se vsemu, kar vam je zoprno. V nebeških višavah živi to *nepoznano bitje*, katero jaz črtim, kateremu pa ne morem škodovati, ker je močnejše; zato vse kar delam, delam le njemu nakljub. Bojim se ga in ga ubogam skupno s svojimi tovariši samo radi tega, da lahko bolj škodim njegovim stvarjem, ker njemu samemu ne morem... Obširni svet je vaš; moji nauki so vaša vera, vaši običaji so kakor vaših junakov, vaša jed kar vam nudi narava, vaše hiše pustinje in rovi puščav, vaša oblačila *nonogo*, *kidoguro*, široko palmovo listje in perje ptičev.

» Tako *Mareba*. Mi se ne merimo z *braidesi*, ker ne poznamo najvišjega bitja: pač ga pa želimo spoznati, kakor tudi hočemo imeti običaje in navade *braidesov*, nikdar pa ne bomo njemu služili, nikdar ne postanemo *braides* ali omikanci!

» Kaciki, vojščaki, moški in ženske, izvzemši *bari* in *beregues* in njih soproge, gredo po smrti v osrčje zemlje, ker je *nepoznano bitje* prisililo naše bogove, da so nam odločili zemljo, da poskusijo ali mu bomo morda še kdaj podložni.... Osrčje zemlje je dobro: vsako noč jo preiščemo v sanjah. Tam počivajo naši dedi, tja pojdemo tudi mi.

» Za časa nebeškega miru, ki je le malo trajal, ni noben indijanec umrl. Po vojski pa, katero je zmagalo premogočno *nepoznano bitje*, so se jeli prikazovati naši bogovi, smrt je začela manjšati število med našimi vrstami, narava nam je začela kljubovati, nesreče nas zasledujejo.

» Dokler bo živel kak *bororo* na tej zemlji, nihče ne bo s srcem služil glavarju *braidesov*; smrtnonosna puščica bi zadela odpadnika.... »

Tako govore *bari*.

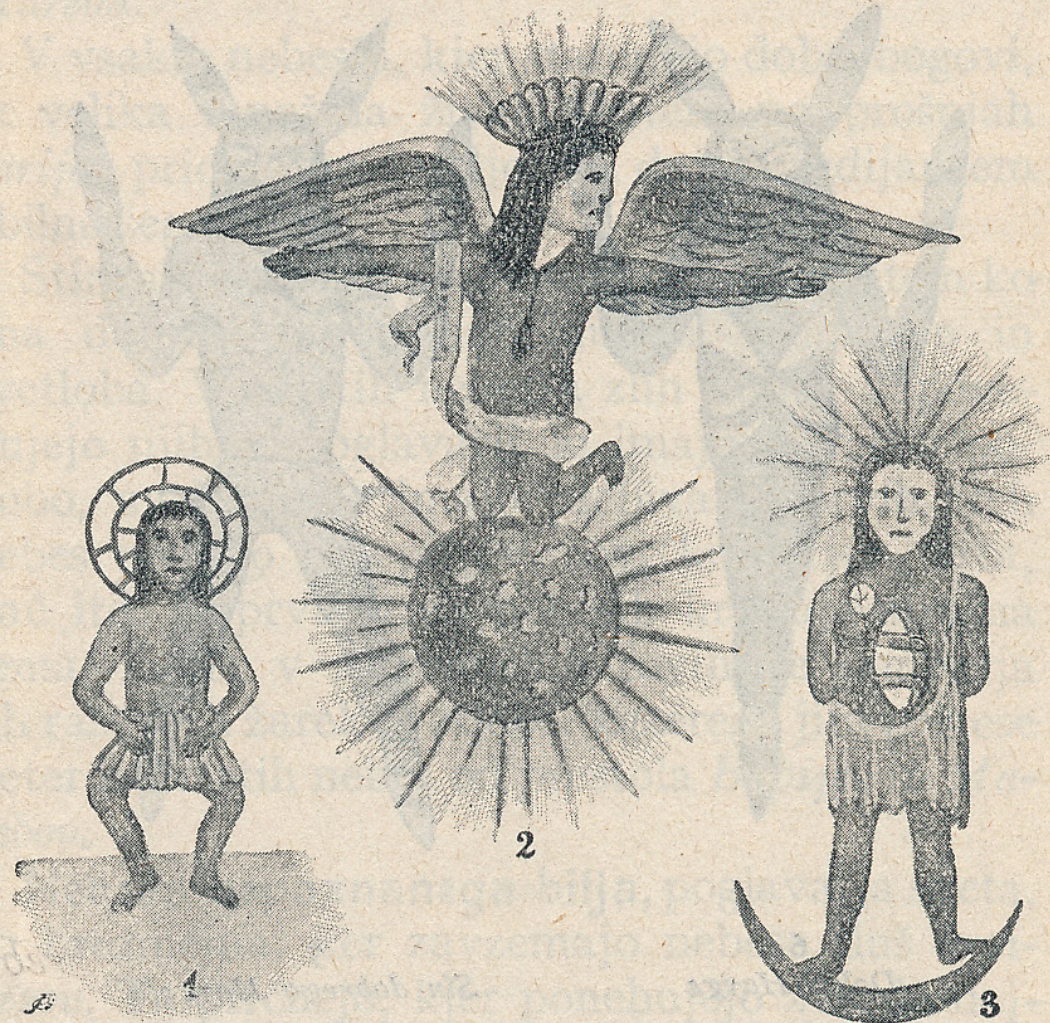
Bogovi.

Tupa, Bopi in Mareba. *Tupá* (glej sliko 1°) predseduje pojedinam in žrtvenim gostbam indijancev. Njemu na čast napravijo veliko pojedino, obstoječo v najrazličnejših mešavah ovsa, prosa, vina, ki ga izvlečejo iz palmove trstovine in... smodk.

Dobri Bope (glej sliko 2°) nosi na glavi svetel venec, tonzuro in češuljo, ki mu pada na prsi. Kleči na neki obli.

Dobri Mareba (glej sliko 3°) nosi okrog glave

šapelj, v rokah *peri-bá* (okrasek, ki ga indijanci nosijo v ušesih), pod nogami polumesec (drugi okrasek iz školjk ali iz pleha). *Dobri Bope* in *dobri Mareba* sta veležala ter se le v omenjenih podobah prikazujeta *barijem*.

Tupá

Dobri Bope

Dobri Mareba

Nasprotno pa *hudobni Bopi* in *Mareba*, čeprav imajo določeno podobo, zamorejo vendar prevzeti vsakovrstno drugo, tudi najbolj čudno. Ponavadi se prikažejo *barijem*, kakor kaže tu

Hudobni Mareba

Hudobni Bope

stoječa slika (glej sliko 4° in 5°). Ti zli duhovi so bič indijancev. Nekateri se celo lepotečijo in mažejo kakor indijanci sami. Prikažejo se med pojedinami, da prosijo za kak dober košček (vidijo jih le *bari*, ki naznanijo njihovo prisotnost). *Bari*, takoj ko zagledajo take zle duhove, se jim zoperstavijo s tolikimi rotitvami, da jih pri-

silijo, da krenejo drugam, predno se jim posreči izpeljati njih slabe namene.

Hayge je edini bog druge vrste: imel je tri sinove in tri hčere, ki so se ženili in možile. Prva dvojica sovraži spore in nima sinov, medtem ko

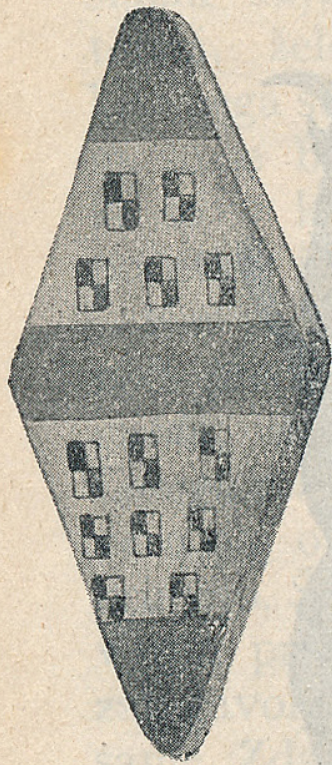

6
Dobri Hayge

7
Sin dobrega Haygeja

sta drugi dve, uporni in hudobni, sila rodovitni, vsled česar morata živeti za kazen skupno s svojimi sinovi in služabniki v osrčju zemlje.

Uporni sinovi so izgubili prvotne dobrine, ostalo jim je le znanje. Eden izmed teh prebiva tik ceste med *Bacororo* in *Itubori*, drugi zopet med *Itubori* in *Acorubo*.

8
Hayge indijancev

Hayge, ki prebiva v nebesih, je črnega telesa, ima le eno nogo, in ušesa končujoča v vesla (glej sliko 6°). Sedma podoba predstavlja *belega Haygeja*. Njegova soproga je rdeča s črnimi lisami; njuni sinovi so navadno beli, pač pa z mnogo različnimi pikami. Osma slika predstavlja drugega *Haygeja*. Tega indijanci narede iz lesu ter privezanega na vrvici vrte z veliko hitrostjo, kar povzroča močno brnenje. Njegovi sinovi so manj popolni. Iz tretje slike se

spozna, da je polumesec njih poseben okrasek. Vse te slike so izvršene po vzorcih indijancev samih.

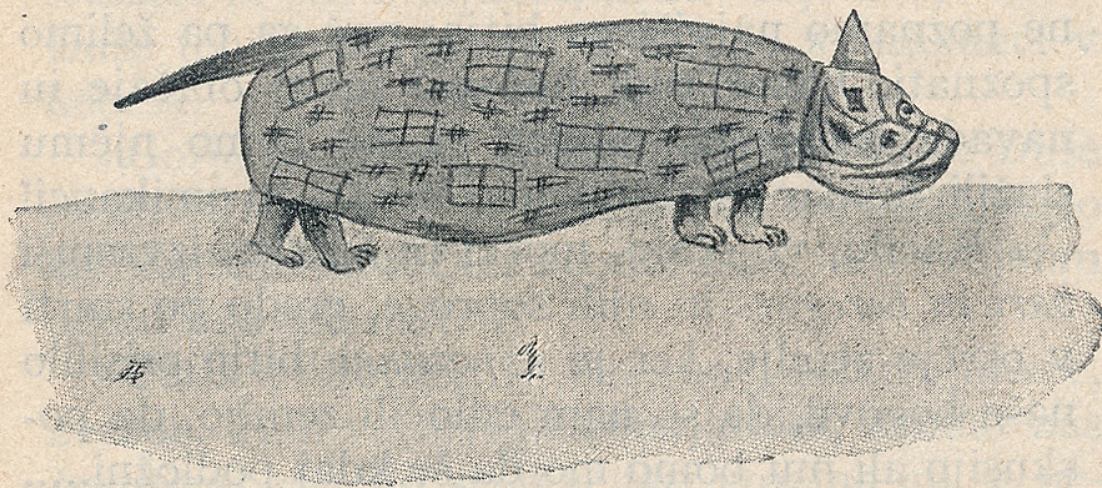
Prikazen upornih Haygesov.

Ko so indijanci spoznali, da bivajo puntarski *Hayges*, (glej sliko 9) ki doprineso toli strahu *Areosom* (dušam *Bororosov*) so jih želeli videti in niso odjenjali, dokler niso *bari* sklicali *Haygesov*. Dve veliki reki sta se prikazali z razdrtimi

in strašnimi bregovi in po groznem šumenju sta kmalu izginili. Tedaj se je čulo kričanje *Haygesov*, ki je indijancem povzročilo strah, a obenem radovednost. *Bari* je naznanil, da oni, ki bodo videli *Hayges*, umrjo: radovednost je bila prevelika. Indijanci so se porazdelili v dva dela in se skupno približali prikazni; drago so pa plačali svojo predrznost, ker mnogi so izgubili življenje!.... Ta kazen je zadostovala, zato jih nihče ni več želel videti. Toda sedaj se je stvar obrnila: *Hayges* sami se žele prikazati indijancem, da bi jih usmrtili in kličejo na pomoč *Marebo*, če sami ne zadostujejo.

Bopi in hudobni Mareba.

Ti bogovi večkrat zapeljejo kakega omikanca na slabo, in ta postaja čedalje slabši: *nepoznano bitje* se mora potem zelo truditi, da ga znova pripravi k dobremu. Te zle duhove pa kaznujejo *Tupá-dogues*, (duše omikancev) ki nanaglo pridejo iz nebes ter jih strašno obkolijo. Razdeljeni

9
Hudobni Hayge

v štiri oddelke, sami kaznujejo duhove. Oddelki so: prvi oddelek šiber, drugi bliskov, tretji strel, četrti viharjev. Medtem ko drugi oddelek s svojim orožjem jemlje vid ubogim nesrečnejem, jih prvi silovito pobija. Nato nastopi tretji oddelek in tedaj iz štirih nebes hudobnih duhov postane grozen požar. Konečno pride na vrsto oddelek viharjev z neznosnim dežjem, ognjem, vetrom, zdaj gorkim, zdaj mrzlim, katere spremlja grozovito grmenje. Ogenj in gorki veter žgeta nesrečneže, pa jih ne usmrtita: mrzli veter pogasne ogenj ter vzdigne med strašnim vršenjem pesek, indijance pa premetava drugega ob drugega. Nakrat glas trobente naznani konec boja.

Ako se hudobni Bopi in *Mareba* polaste kakega indijanca ali indijanke, da ju požro, tudi tedaj pridejo *Tupá-dogues* ter jih poženo v hiter beg s šibrami.

Slabi duhovi ovirajo srečen izid pri podjetjih in silijo indijance, da prelomijo postave *Tupajev*, *Bopijev* in *Marebov*, žro indijance, jih kaznujejo z ognjem na onem svetu, ne dopuste,

da dobrote bogov dojdejo do njih, izpreminjajo se v razne živali kadar pridejo iz nebes, in celo v *Bororose*, doprinašajo bolezni, odkrivajo tajne zločine bolnikov, konečno služijo kot izvrševavci božje pravice in kaznujejo prekrške dolžnosti.

V temnih nočeh krožijo hudobni *Bopi* in *Mareba* po gozdeh, iskajoč indijancev, da jih požro. Zategadelj indijanci ponoči ne izidejo iz koč.... Če ne store tega, bi jih požrli zli duhovi, nakar morajo ti iti takoj v nebesa izpovedat svojo pregreho, katero sledi kazen.

Baregues (glej sliko 10°) imajo zelo dolge lase, okrasene s šapljem, podobnim *pariku*, ki ga rabi veliki *bari* pri velikih slavnostih. Namesto vozljev, katere rabijo indijanci po raznih telesnih udih, imajo mehke ovijače iz *cudrimana* (1) V rokah drže dva kraguljčka iz divje buče, v kateri je *bopusovo* seme.

Kadar indijanci umore kakega *caietú* ter ga pojedjo brez rotitev, veliki *bari* povabi duše umrlih tovarišev, da se tudi ti poslužijo jedi. Bogovi *Baregues* se vsled moritve razsrde, ugrabijo prestopnike in jih neso sabo v nebesa, kjer jih deloma razmesarijo, deloma požgejo. Nato spuste na zemljo ubogega indijanca, ki med padcem umre. Da veliki *bari* prepreči to zlo, se oboroži z rotitvami zo-

per duše svojih tovarišev.

Kadar indijanci nočejo verovati ali ubogati predpisom ali nasvetom *barijev*, pridejo iz nebes *Baregues*, otemniijo solnce in napravijo za nekaj časa temo. (Brezdvomno razni solnčni ali lunini mrki.

Nebesa.

Nebesa *Bopijev*, *Marebov*, *Bareguesov*, *Haygešov*, *Tupajev*. — Bogovi *Bororosov* navadno prebivajo v deseterih nebesih, štiri nebesa pripadajo dobrim *Bopijem* in *Marebom*, štiri pa slabim. Deveta nebesa pripadajo *Bareguesom*, ki tvorijo sami zase nebesa, zbrani krog velikega *barija Meri-ura*; v zadnjih nebesih — kjer

stanuje *Hayge* s svojo gospo na neki lestvici — kraljuje *Tupá*, čigar slušatelj je *Hayge*.

Prvih osem nebes je razdeljenih v dva dela; prvi del tvori *Meriuro* ali vzhod, drugi *Meributo* ali zahod, kjer prebivajo *Bopi* ter dobri in slabi *Mareba*.

V vsakih nebesih, kjer stanujejo dobri bogovi, je velika množina živali, katere po prošnjah *barijev* pridejo na zemljo, da dajejo indijancem obilnejšega lova.

Štiri nebesa zlih duhov so strašna, medtem ko ona dobrih duhov napolnujeta veličastvo in svetloba. V četrtyh nebesih zlih duhov zapovedujejo njihovi poglavarji, ki imajo človeško podobo, medtem ko imajo prebivavci prvih treh nebes podobo netopirjev, sov, krokarjev, krot, kač itd. V prvih treh nebesih kraljuje strašna tema, kakor v podzemskih rovih, le sempatja jih razsvetli žarek svetlobe, katerega jim prinese veter iz četrtyh nebes od prestola *Bopijev* in *Marebov*.

Nebesa nepoznanega bitja, poglavarja sveta, so brezmejna, ker zavzemajo nebesa duš *braidesov*. Ta pričnejo, kjer ponehujejo zvezde največje velikosti in zmanjkuje svetloba. Z nepoznanim bitjem bivajo duše *braidesov*, ki so moško prestali nevarnosti življenja. Lepote teh nebes, oblike in podobe teh junakov *braidesov* nikak *Bope* ali *Mareba* ali *Baregue*, ali *Tupá* ne more popisati.

Tupajeva nebesa so sila razsvetljena. *Tupá* sedi na ognjeno rdečem prestolu, obdanim z zelenimi zvezdami. Pri njegovih nogah sede sinovi, njim nasproti pa *Tupajeva* gospa, snehe in hčere na belih prestolih, posutih z rumenimi pikcami. Najlepši ptiči, kakor noji, skobci, pavi, *anhambús*, prepelice, golobi, papige vseh vrst, race, *araras*, letajo po obširnih sobanah teh lepih nebes. Jaguari, *iraras*, ante, *queixadas*, jeleni, *taumanduas*, *quatis*, *cotias*, *pacas* in opice so razvrščene v prvem oddelku, pod načelništvom velikanske opice podolgastega gobca, vijoličastih oči in vijoličastih prsi, drugi deli so podobni ebenovini.

Tapiri, barvani, barusasti in pozlačeni krokodili, *jaus pirantingas*, morski volkovi, *arraias*, *pirranhas* v katere se lahko spremenene zli duhovi plavajo v nesmrtni vodi. Ako bi se kak *bari* napil te vode ter ž njo poškropil indijance, bi ne videli več smrti, temveč bi se s sladkim spanjem preselili v pokrajino duš. Ta drugi oddelek je pod varstvom črnega prašiča, ki ima ognjen, vedno iz ust moleč jezik in le eno oko sredi glave.

Rdečkasta *jaguaterica* varuje sadni vrt, kjer rastejo narazličnejša drevesa: *peguni*, *guadira*, *cotogno*, *jaboicaba*, *pitomba*, *tamnia*, *mangaba*, *cajú*, *ononaz*.

Dobri *Bopi* in *Mareba* sede na smaragdskih

10
Baregue

(1) Mala rastlina onih krajev.

prestolih. Njihova nebesa razsvetljuje zelenkljata svetloba in rumene zvezde. Mnogo rek teče skozi nje, polnih raznovrstnih rib. Tupatam se vzdigujejo orjaški gozdovi, kjer prebiva nebroj živali: *antas*, *queixadas*, jeleni, *caitetús*, *jaguaritericas*, *irarás*. Na visokih gorah žive udomačeni skobci; na brezmejnih planjavah, kritih z večnim zelenjem pa uspevajo gozdiči *Mutin*, *mangob* in *jatob*. Čista jezera se blišče po ravnini in ondi bivajo krokodili... Orjaška drevesa senčijo vrtove, kjer žgolijo kolibri, kanarčki in slavci.

Nebesa barijev so obširna in krasna pokrajina, koder tečeta dve reki, po prvi se pretaka med, po drugi vino iz *uacuri*; tečeta sredi vrta, zaraščenega z *mangabi*, *condeirosi* in kutinami sadjem, ki posebno ugaja barijem. Ti počivajo s svojimi soprogami na širnih in trdnih oblakih in dva bela golobčka počivata na njih ramah. *Bari*, živeči na zemlji, imajo srečo, da v svojih

II
Tupá-dogues

navideznih zamaknjenjih vidijo že na tem svetu veselje in sladkost, ki jih čaka v posmrtnem življenju.

Nebesa *Tupa-doguesov* so razdeljena v tri stopinje. Na prvi, razsvetljeni z zeleno lučjo, bivajo duše služabnikov, oblečenih v bela oblačila; na drugi duše gospodov oblečenih v zlata oblačila; na tretji duše svečnikov, oblečenih v bela oblačila z rumenimi traki: ti nosijo tudi zelenkaste štole z zelenim robom.

Te tri vrste duhov, različnih po oblačilu, a enakih po modrosti, lepoti, gibčnosti, moči in številu, imajo jednaka orožja, ki mečejo žarke, ogenj, belo-žareč dež in mrzel veter. Sedijo na modrih prestolih. V višini teh nebes je pa prehod, skozi katerega zamorejo občevati z najvišjim *Tupa-jem*, od katerega izvira slava, čigar prisotnost osrečuje duše, ki oproščene trpljenja tega sveta, žive v sladnostih, izvirajočih od nepoznanega bitja, kateremu so vedno zvesti in podložni.

Ta nebesa so zlata, obdana z očmi, ki liki dija-

manti odbijajo žarko svetlobo. Povsod pa vlada sladki vonj neizrecnih dišav.

Tupa-dogue ali gospod Tupa (glej sliko II) je ime, ki ga indijanci dajejo dušam *braidesov* (omikancev). Mislijo, da duše teh takoj po smrti poleté naravnost v nebesa, kjer prevzamejo lepoto, učenost in moč večjo nego jo ima njih *Tupá*, njihovi *Bopi*, *Mareba*, *Baregues* in *Aroes*.

Svetne dobrote pripisujejo indijanci molitvam *Tupa-doguesom*. Njih duše nas varujejo povsod. Ti usmrte indijance, kadar opravljajo neke posebne obrede ter jih izroče v oblast omikancem v slučaju vojske: če pa se *Tupa-dogues* zamorejo utelesiti v omikance, tedaj postanejo nesmrtni. Imajo baje razun drugih darov tudi vsevidnost, zato napovedujejo prihodnost, preiskujejo prepade, ki so v zemlji, ovedajo tajnosti našega uma.

(Konec).

Indija.

Spomin apostola sv. Tomaža.

(Pismo duhov. Jerneja Tomatisa).

S. Thomé de Meliapor.

Prečastiti oče!

Ze nekoliko dni se nahajam tu v Meliaporu, gost prevzvišenega škofa Tevtonija de Castro, našega dobrega pastirja, ki nas vsakokrat sprejme z največjo očetovsko prijaznostjo.

V teh dneh sem imel priložnost obiskati nekatere kraje, ki spominjajo na one čase, ko je sv. apostol Tomaž (I) živel v teh krajih in tu Vam podam nekaj poročil skupno z nekaterimi fotografičnimi ilustracijami.

Najpreje sem obiskal malo in nato veliko goro sv. Tomaža. Mala gora ni nad petdeset metrov visoka, povsod obdana s prepadi, izvzemši južna stran, po kateri široke in dolge stopnice vodijo do cerkve, ki stoji na vrhuncu. Zidali so to cerkev pred nekaj stoletji Portugalci in jo posvetili Mariji Devici.

Za glavnim oltarjem se odpira v živem kamenu odprtina, skori katero se more z velikim naporom priti do nizkega in tesnega groba. To je cilj pobožnih romanj. Podoba sv. Tomaža, viseča nad kamenom, privabi k sebi vse obiskovavce. Izročilo pravi, da je sv. Tomaž, ko je

(I) Po podatkih učenjakov, bi bil sv. Tomaž nele apostol Etijopije, Indije in Kitajskega, marveč tudi ameriških plemen. Že pred dvemi leti je mgr. Pasqualacqua, apostolski protonotar, član zgodovinsko-geografskega zavoda v S. Pavlu v Braziliji, napisal lepo monografijo o prihodu sv. Tomaža v Ameriko in se opiral na važne dokaze.

prišel oznanjevat sv. evangelij v te kraje, blizu tega prostora postavil stanovališče in pogosto zahajal v to votlino molit, zlasti tedaj, ko so mu malikovavci stregli po življenju. Z desne strani se vidi odprtina, podobna oknu, skori katero padajo slabi žarki svetlobe. Ta se je odprla v trenutku, ko se je moral sv. Tomaž skriti v tej votlini, da bi ubežal svojim preganjavcem. Neki *bramin* ga je sledil do tega kraja, ali ravno skozi ono odprtino je Bog odprl pot njegovemu služabniku, da je ubežal gotovi smrti.

Tu kažejo tudi studenec, imenovan, „sv. Tomaža,” ki je na besedo tega apostola privrel iz trdega kamena, da bi napojil žejne množice, ki so nekega poletnega dne za časa velike suše, poslušale njegovo pridigo. Ta voda je bila baje pomoček za razna čudovita ozdravljenja. Studenec izvira tudi sedaj in se ne usuši niti o največji suši.

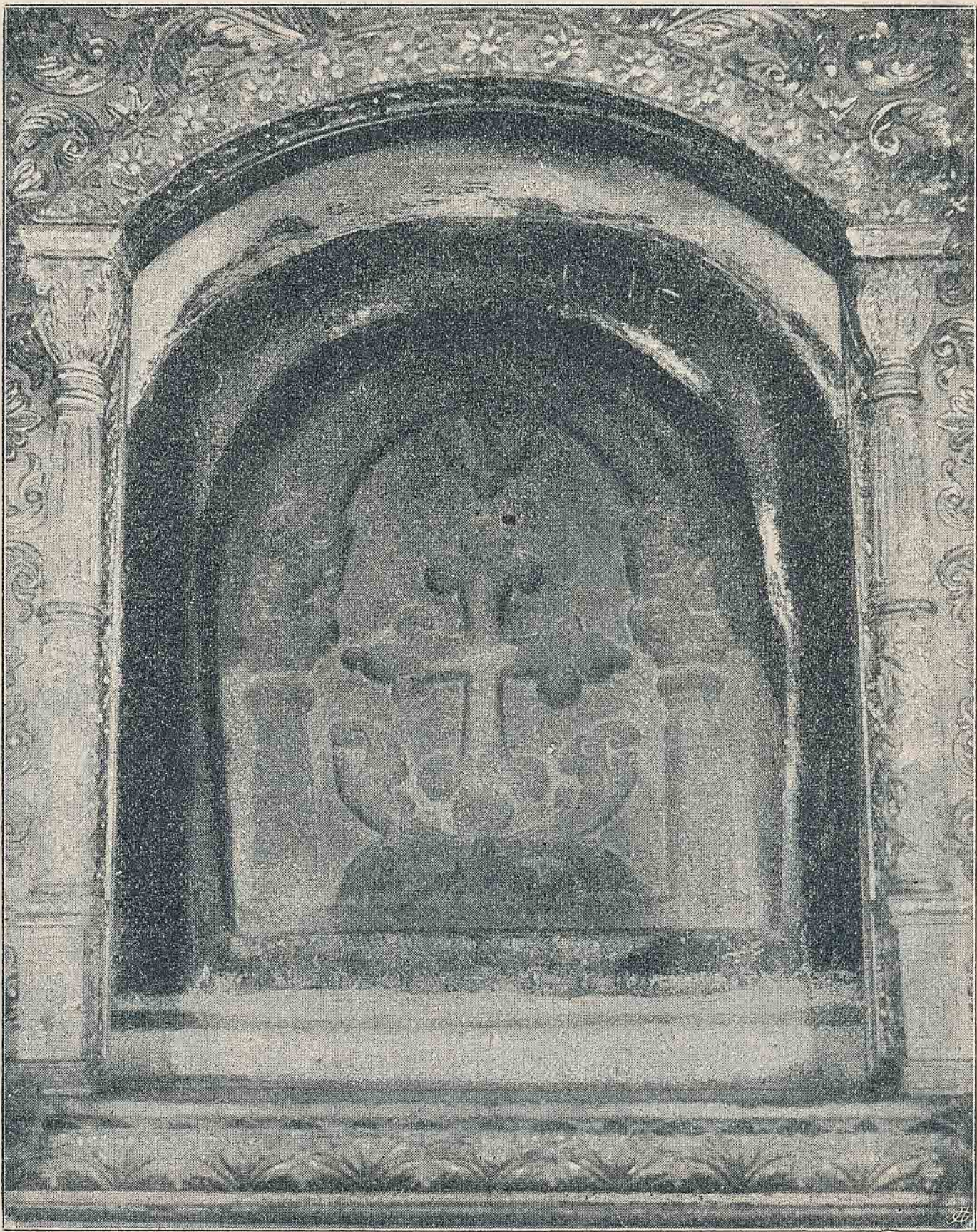
Štiri kilometre od male gore je velika gora, katero navadno imenujejo, hrib sv. Tomaža.

Ta grič je nekoliko višji nego prvi. Sto stopnic vodi do vrhunca hriba. Tudi tu se vzdiguje cerkev na čast Mariji Devici, ki so jo postavili Portugalci. Nima okrog drugih stanovališč, razun edine hiše redovnic Frančiškank, znanih pod imenom, „misijonarke Marijine.” Tu imajo le malo sirotišnico; njih glavni samostan je v Meliaporu, kjer delujejo mnogo dobrega.

Dospevši na vrhunec gore, nam je varuhinja cerkve odprla vrata ter nam pokazala cerkvene zaklade. V steni, na katero se opira oltar, je v živem kamenu vdolben križ. Izročilo trdi, da se je semkaj čestokrat zatekel sv. Tomaž ter z gorečo molitvijo iskal tolažbe; tukaj ga je tudi dohitela *braminova* roka in mu odvzela življenje.

Z vseh strani Indije so vedno dohajali in še zahajajo mnogoštevilni romarji; tu so popadali na obraz Portugalci, ko so po dolgi nevarni vožnji srečno dospeli na breg: kristjani, raztreseni po širnem Malebaru, hočejo še sedaj biti imenovani *kristjani sv. Tomaža* in nikdar se ne odpravijo na daljna potovanja, ne da bi preje obiskali ta prostor. (1).

Govori se mnogo o čudežih, ki so se zgodili okrog tega križa. Večkrat so ga videli pokritega z belim oblakom, ki je pušchal iz sebe mnogo vode. Še živi v spominu med ljudstvom sledeča dogodba, pa je že nad sto let temu. Bilo je dne 18. decembra. Cerkev je bila prenapolnjena. Kar nakrat so se vzdignili med ljudmi začudeni glasovi in nato splošen krik: čudež, čudež. Misijonar, ki je bil pri oltarju je dognal čudežni dogodek;

Križ pred katerim so usmrtili sv. Tomaža.

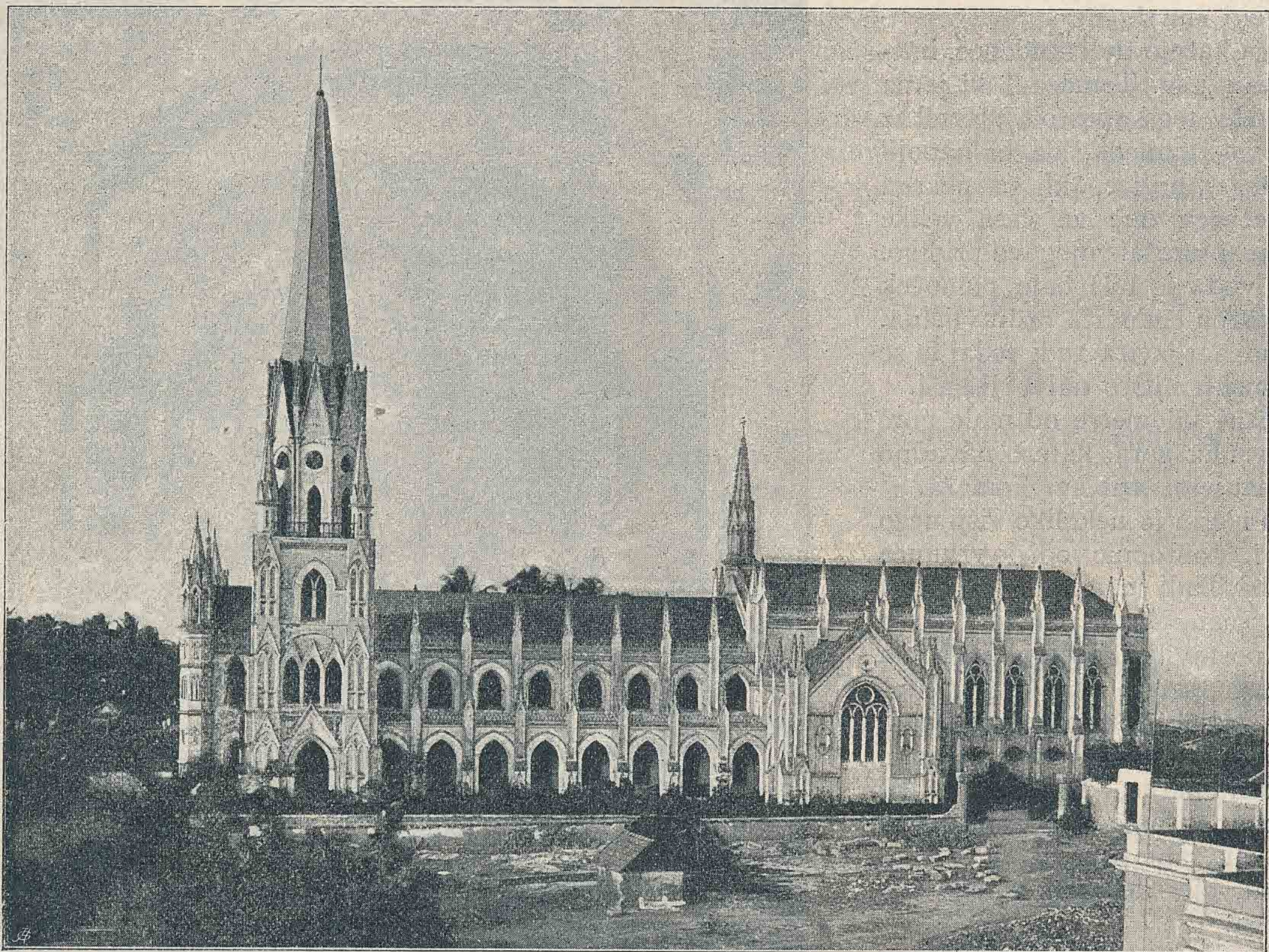
križ, ki je bil iz grdega, zelo temnega kamena, je kazal namah rdečo barvo, nato zopet temno. Postal je čisto bel, kasneje se je pokrnil z meglo in

pravi: » v Kalaminu v Indiji » ali, kakor uči učeni jezuit Kircher, v celi Indiji ni najti mesta pod tem naslovom. Vsled česar moramo držati, da je kraj mučeništva sv. Tomaža ravno Meliapor, ki se od davnih časov imenuje *S. Thomé de Meliapor* (Sv. Tomaž iz Meliapora), medtem ko beseda *Kalamin*, napisana v martirologiju, ne more biti drugo nego skrajšana in zmešana iz besed » Kalurmina » kar v jeziku *malabarskem* pomeni: na kamenu, naznanjajoč na tak način okoliščino svetnikove smrti, ki je bil umorjen na kamenu pred preje omenjenim križem. — Zgodovinar Binz v » Zgodovini portugalski » govori o nekem misijonarju, po čigar izročilih bi Kalamin bilo prvotno ime Meliapora.

(1) Da je sv. Tomaž umrl v Indiji, je povzeto po rimskem martirologiju. Morda kdo opomni, da martirologij

konečno spustil iz sebe takó obilen pot, da so celo na oltar padale kaplje. Na prošnjo nekaterih oseb je misijonar začel z robci in prtiči brisati križ in je s tem zmočil mnogo robcev. Treba je pripomniti, da je križ vdolben v živ kamen, ki služi kot stena cerkvi, da vlada ondi grozna vročina in, da je kamen izpostavljen gorkim solnčnim žarkom. Mnogo angleških protestantov, ker ni moglo tajiti dejstva, je preiskalo oltar, preiskalo cerkev ter po natankem pre-

v Meliaporu okoli 300 metrov od morja. Učenci sv. Tomaža so zgradili na grobu kapelo in jo posvetili sv. Tomažu. Kasneje so jo spremenili v širo in lepo cerkev, h kateri so prizidali tudi samostan. Ko je Marko Polo, laški potovavec, prišel v to okolico, je opazil, da je ta kraj cilj mnogih romanj, ki so jih napravljali nele kristjani, temveč tudi neverniki, ki so spoštovali človeka ondi zakopanega ter ga sploh imenovali *Avarian*, po naše «sveti človek.»

Meliapor - Sedanja stolna cerkev sv. Tomaža.

iskovanju moralo priznati, da je dogodek nadnaraven, ker našli niso ničesar, kar bi zamoglo naravnim potom razlagati dogodek (1).

Zelo česčen prostor je grob, v katerem so nad dvesto let počivali smrtni ostanki svetega apostola, na kar so jih prenesli v Edeso in kasneje v Ortono v Abrucih (na Laškem). Ta grob se nahaja

(1) Tudi O. Kircher govori o čudežnih dogodkih, ki se vrše pri križu sv. Tomaža. Med drugim pripoveduje staro poročilo, da je sv. Tomaž pridigal, da «kadar se morje vzdigne s svojimi valovi do onega križa, tedaj Bog pošlje belih ljudi oznanjevat iste nauke, katere je on razglašal». Dejstvo je — pripomni O. Kircher — da, ko so se Portugalci polastili *Koromondla*, se je morje toli zagnalo ob zemljo, da se je na tem kraju resnično dotaknilo s svojimi valovi onega križa.

Leta 1606. je papež Pavel V. ustanovil meliaporsko škofijo in cerkev sv. Tomaža je bila spremenjena v stolnico. V naslednjih časih, vsled velike pomnožitve kristjanov, se je morala vzdigniti večja stolnica, katero je zaslužil sv. apostol.

Henrik Reed da Silva, meliaporski škof, si je prevzel podjetje, katero je po mnogem trudu in z velikimi troški po desetih letih srečno dovršil. Posvetil je cerkev prevzvišeni nadškof goanski Anton Valente, sedanji patriarh v Indiji. Velika cerkev, zidana v gotskem slogu, je brez dvojbe največji in najlepši krščanski spomenik v Indiji. V njeni sredi se nahaja grob sv. Tomaža, do katerega vodijo stopnice. Sedaj je ondi tudi

oltar, pod katerim se nahaja grob, ki je skozi devetsto let hranil truplo sv. apostola. Poprej je bil oltar okrašen s kamenjem onih krajev; sedanji meliaporski škof mgr. Tevtonij de Castro, o priliki tretjega stoletja odkar je bila ustanovljena škofija, je prenovil kripto ter predelal oltar z marmorjem, prenesenim iz Rima. Tako je skupno z ljudsko pobožnostjo nanovo oživil krščansko umetnost.

Preljubljeni oče! To so črtice o življenju sv. Tomaža v Indiji. Naj nam ta prvi misijonar teh krajev izprosi požrtvovalnosti in gorečnosti, da zamoremo storiti obilo dobrega. S tem namenom blagoslovite nas tudi Vi, ljubljeni oče, in z nami vse tukajšnje prebivavce in nove sodelavce.

Ponižno vdani v. S. J.
Duh. JERNEJ TOMATIS.

Kitajsko.

Devetnajst malih Kitajcev pristopi k prvemu sv. obhajilu. — Izlet na otok Taipa.

(Pismo duhov. Alojzija Versiglia).

Makao 2. nov. 1906.

Preljubi oče!

Prepričan sem, da boste po tako dolgem molčanju z veseljem sprejeli nekaj novic iz tukajšnjega misijona. Pred vsem Vam moram povedati, da so naši mali Kitajci zelo pridni, tako, da naš trud ni zaman in naše upanje ni prazno.

Po zledu dragega očeta don Boska, ki je želel, da bi bili steber pri vzgajanju pobožnost in strah božji, smo se potrudili preskrbeti našim varovancem kratke duhovne vaje, pri katerih se je mnogo trudil velečastiti g. Anton M. Roliz D. J., že znam Vam, ker je vedno naklonjen don Boskovim sinovom. Vpisali smo ga v album dobrotnikov tukajšnjega zavoda.

Te duhovne vaje smo zaključili s prvim svetim obhajilom devetnajsterih gojenčkov. Priročili smo tem presrečnim dečkom, naj ne zabijo v molitvah svojih bratov, Kitajcev, še paganov, in vseh tukajšnjih dobrotnikov.

O slavnosti je škofijski mesečnik tako-le pisal: »V kapelici salezijanskega zavoda Brezmadežnega Spočetja se je dne 14. oktobra vršila »lepa slavnost prvega sv. obhajila. Prevzvišeni »vladika se je podal ob osmih v cerkev, da je »daroval sveto daritev, med katero se je devetnajst gojencev, lepo priučenih in pripravljenih, približalo prvič Gospodovi mizi. Vele-

»častiti gospod. P. Roliz, ki jih je v treh dneh »duhovnih vaj marljivo pripravljal, je imel pred »svetim obhajilom in po sv. obhajilu kratek, »spodbuden govor. Ganljiv prizor je bil, ko se »je devetnajst malih dečkov približalo oltarju.

»Med sveto mašo so prepevali nabožne pesmi, »prikaterih so pokazali svojo nadarjenost in »velik napredek, ki so ga dosegli pod vodstvom »svojih učiteljev.

»Drugi dan so vsi gojenci napravili izlet na »otok Taipa, kjer so prebili cel dan v veselju. »V lepi kapelici tamošnjega misijona so prisotstvovali pri sv. maši in bili navzoči pri krstu »dveh odraslih Kitajcev. Nato so napravili »izlet na bližnjo goro, raz katero so imeli krasan »razgled, ki ga ona gora nudi.... Na večer po »blagoslovu z Najsvetejšim so se veseli vrnili »v mesto ter imeli seboj nekaj novih tovarišev, »med katerimi ona dva, ki sta bila ta dan »krščena. Tako se je število varovancev »pomnožilo na petdeset.

»Ljudstvo se je čudilo, videč male Kitajce »tako zadovoljne, tako olikane in pod tako »dobrim varstvom.

«Naj ljubi Bog blagoslovi lepo vspevajoče »delo.»

Tako škofijsko poročilo. Od svoje strani dodam le toliko, da nam je ta slovesnost prinesla najdražjih utisov. Na malem otoku smo obiskali samostan kanosjanskih sester, pri katerih je mnogo naših varovancev dobilo prvo vzgojo, vsled česar smo se z veseljem z njimi seznanili, saj je bila to tudi naša dolžnost.

Sprejmite pozdrave vseh sobratov in dečkov; blagoslovite vse, posebno

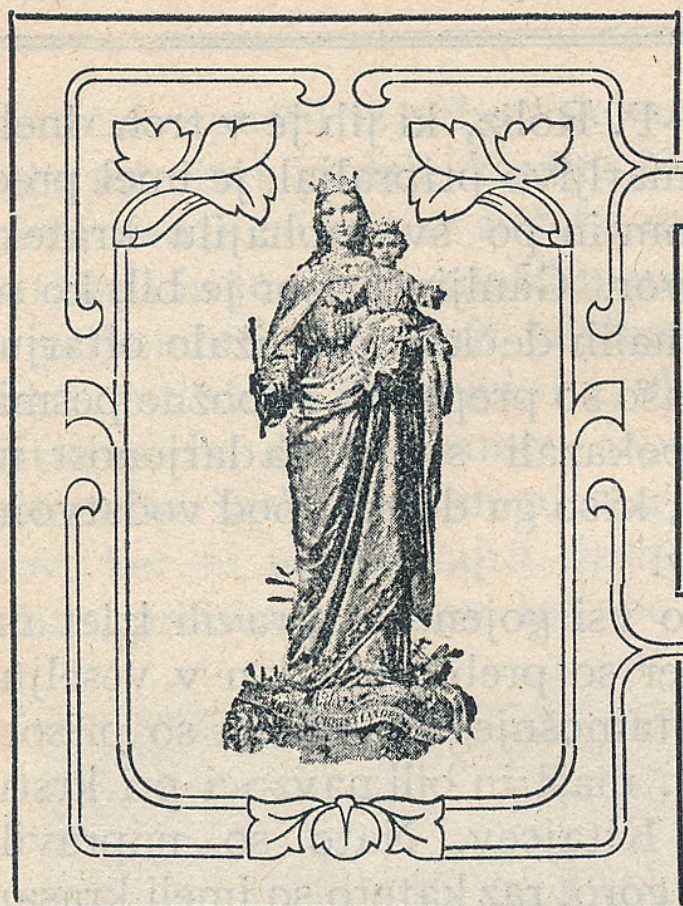
Vam vdanega
Duh. ALOJZIJA VERSIGLIA.

Mosambik (Vzhodna Afrika)

Salezijanski misijonarji, ki so dne 1. februarja t. l. odpotovali na Mosambik, so srečno došli v *Lorenzo Marquez*, na praznik sv. Tomaža, dne 7. marca.

V mestu *Lorenzo Marquez* bodo odprli prvi zavod. Ondotni prebivavci so jih navdušeno sprejeli. Več o tem prihodnjič.

POBOŽNOST DO MARIJE, pomočnice kristjanov.

Prepričani smo, da nam v žalostnih položajih sedanjih časov ne preostajajo drugi pripomočki, kakor nebeški, in med temi mogočna priprošnja preblašene Device, ki je bila vsak čas Pomočnica kristjanov.

PIJ X.

Marija izkaže na ženitnini v Kani svoje sočutje in svojo moč.

evangeliju sv. Janeza beremo dogodek, ki jasno pokaže, kakšno sočutje ima Marija do ubogih zemljanov.

» In tretji dan — tako piše sv. Janez v drugem » poglavju — je bila ženitnina v Kani galilejski » in Jezusova mati je bila tam. Povabljen je bil » pa tudi Jezus in njegovi učenci na ženitnino. » In ko zmanjka vina, reče Jezusova mati njemu: „Vina nimajo.“ In Jezus ji pravi. » Kaj je meni in tebi, žena? Ali moja ura še ni prišla?

» Njegova mati veli služabnikom: „Karkoli » vam reče, storite.“ Bilo je pa tam postavljenih » šest kamenitih vrčev po šegi judovskega oči- » ščevanja, ki so držali po dve ali tri mere. Jezus » jim reče: Napolnite vrče z vodo.“ In jih na- » polnijo do vrha. In Jezus jim reče: Zajmite » sedaj in nesite starejšinu.“ In neso. Ko pa » okusi starejšina vodo izpremenjeno v vino » (ni pa vedel, odkod je, služabniki so pa vedeli, » ki so zajemali vodo), pokliče starejšina ženina » in mu reče: „Vsak človek daje najprej dobro » vino, in ko se napijejo, tedaj tisto, ki je slabše; » ti si pa prihranil dobro vino dosedaj.

» Ta začetek čudežev je storil Jezus v Kani » galilejski in je razodel svoje veličastvo, in ve- » rovali so vanj njegovi učenci. »

Sv. Janez Krizostom vpraša: „Zakaj je Marija čakala ženitnine v Kani, zakaj je šele tu povabila svojega Sina, da naj naredi čudež in ga že ni poprej naprosila?“ — „Zato“ — odgovarja veliki učenik — „da je skazala svojo podožnost božji Previdnosti. Trideset let je Jezus živel skrit. Marija, ki je hranila vsa Jezusova dejanja v svojem srcu, *conservabat omnia verba hæc in corde suo*, je s častnim molčanjem častila to Jezusovo ponižanje. Ko je pa opazila, da je Jezus začel delovati javno, da je sv. Janez v puščavi že govoril o Njem in, da je Jezus že

zbral svoje učence, tedaj je posredovala s svojo prošnjo, da je napravil čudež in se pokazal ljudem.“

Sv. Bernard, v besedah: *vina nimajo-vinum non habent* — opazi veliko Marijino nežnost. Ne rabi mnogo besed, niti ne zapoveduje kot Sinu: — naznani le potrebo in Jezus jo razume. Iz dobrotljivih in radodarnih src ni treba s silo iztrgati milosti, zadostuje, da se milost omeni (Sv. Bernard, *serm. 4 in cant.*).

Angelski doktor sv. Tomaž občuduje v tej kratki prošnji Marijino nežnočutnost in usmiljenost. Usmiljena srca se ozirajo na potrebe drugih, kakor na lastne, zato pravi sv. Pavel Korinčanom: *Quis infirmatur et ego non infirmor?* — *Kdo je v stiski, da ne bi jaz čutil usmiljenja?* Ker je Marija bila polna usmiljenja, je hotela preskrbeti potrebam svatov, zato pravi evangelij: *In ko zmanjka vina, je rekla Marija Jezusu.* Vsled tega nas vabi sv. Bernard, naj se zatekamo k Mariji Devici, zakaj, če je bila tako usmiljena s tistimi, ki je niso prosili, kolikor bolj bo usmiljena z nami, kadar jo z zaupajem kličemo!

Sv. Tomaž nadalje hvali Marijino skrb in marljivost, ker ni čakala, da bi docela zmanjkalo vina in bi povaljeni to opazili v sramoto ženina in neveste. Komaj se je pokazala potreba, prišla je takoj na pomoč.

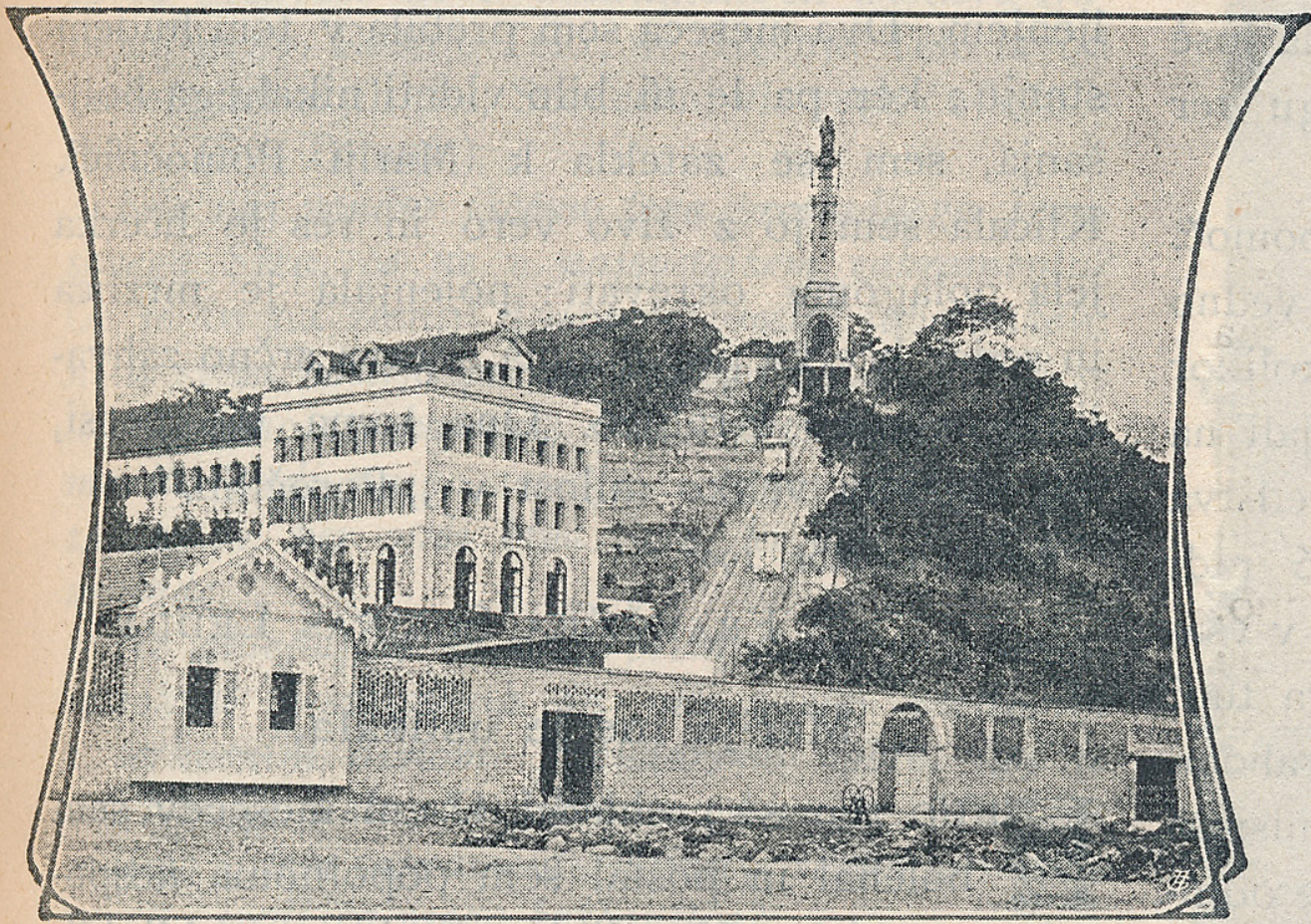
Marijina dobrota pa, ki jo je skazala v tem dogodku, se še bolj kaže v Jezusovem odgovoru. Na Jezusov odgovor bi duša, ki nima onega zaupanja in srčnosti, kakor Marija, zgubila upanje še kaj doseči. Marija se pa mirno obrne k služabnikom in jim veli: „*Karkoli vam veli, storite*“. — *Quodcumque dixerit vobis, facite.* Kakor da bi hotela reči: *Akoravno se zdi, da noče storiti, bo vseeno storil.*

Učeni P. Silbeira našteva mnogo čednosti, ki se skrivajo v teh Marijinih besedah. „Marija je pokazala — pravi on — kako močna je Njena vera, zakaj, akoravno je slišala od Jezusa dvom-

ljivi odgovor, vendar ona ni odjenjala. Kadar je vera trdna, se ne ustraši niti največjih nevarnosti.

Marija je pokazala neomejeno zaupanje. Dasi je slišala od svojega Sina besede, ki so skoraj zvene le karanje in, dasi bi bila lahko sumničila — pravi bl. Beda — da bo Jezus zavrgel njeno prošnjo, vseeno je Ona zaupala — zaupala mnogo v ljubeznivost svojega Sina.

Pokazala je nadalje ljubezen do Boga, ker je s čudežem razodela njegovo slavo. Pokazala je pokorščino, ker je služabnikom velela, naj ubogajo, nele v tej ali oni stvari, temveč v vsem: *Karkoli vam reče storite — Quodcumque dixerit vobis, facite*. Pokazala je tudi svojo ponižnost: ni se

Vzpenjača k spomeniku Marije Pomočnice v Nictheroy.

ponašala, da je mati tako velikega Sina, ni rekla: Karkoli vam reče *moj Sin*, temveč je besedo *Sin* popolnoma opustila. Pokazala je spoštovanje do božjega imena, ker ni izrekla Jezusovega imena. « Nisem našel v svetem pismu » — piše P. Silbeira — « da bi Marija izgovorila to ime in to le vsled velikega spoštovanja, ki je imela do njega ».

Pokazala je hitrost in gorečnost, kajti Marija ne veleva služabnikom naj, poslušajo, kaj jim bo ukazal, temveč naj store. Konečno je pokazala modrost skupno z usmiljenjem: velela je, naj store, karkoli jim bo rekel Jezus, naj ne zasmejujejo njegove zapovedi, kadar jim bo dal povelje napolniti vrče z vodo. To je bilo največje in modro usmiljenje, kajti preskrbela je, da drugi niso grešili». (P. Silbeira, tom. 2. lib. 4. quaest. 21)

Na ženitnini je naš Zveličar razkril svoje ljubeznivo, mehko, usmiljeno srce: mnogo več je naklonil, nego so potrebovali — vse pa na priprošnjo svoje ljubljene matere.

MILOSTI

Zaupaj v Marijo! — Te sladke besede mi zvene na ušesa, kadar sredi težav iščem pomoči... Zaupaj v Marijo!

In žarek tolažbe posije skozi temne oblake obupnosti v ranjeno srce in ga obsije — in srce se zbudi iz težkih občutkov, kakor iz mučnih sanj, ter bije zopet mirno, v nežnih občutljivejših sladkega upanja.

Kadar temne misli polnijo spomin, in se znajdem v dušnih in telesnih potrebah ter nimam nikogar, da bi prihitel pomagat, zapuščen od vseh, ki so mi bili nekoč prijatelji, kako sladek je oni klic: Zaupaj v Marijo!

Zaupaj v Marijo! slišim to besedo in zdi se mi, da sem našel mater, ki me gleda in mi obljublja pomoč, zdi se, da božji blagoslov rosi na moje srce in ga polni z lekrom nebeške tolažbe — in zopet sem vesel, zopet ljubim...

Srce kipi v nežni ljubezni, misel se vzdiga do prestola kraljice, jaz pa ponavljam lihočno in ljubeče: „Jaz Te ljubim... ostani mati... jaz sem sin!“

In ta ljubezen razprši skušnjave, kakor veter virovite oblake... in čutim se močnega, zmagodobitnega nad duhom teme.

Vse najdem v Mariji... vse zmagam v Njenem imenu. Ne kliče zastoj Marijin ljubljenelec, sv. Bernard:

„O ljudje, ki ste v nevarnosti razburkane morja, obračajte k Mariji svoje oči! V vseh nevarnostih mislite na Marijo, kličite Marijo! Njeno ime naj vedno zveni v vaših ustih. Če sledite Marijo, ne zgrešite poti, ne morete pasti — če vas Ona brani, se vam ni ničesar bati — če vas Ona vodi,

vam bo pot lahka — če vas Ona ljubi, gotovo dospete v varno пристanišče koncem življenja.”

In jaz pristavim: Blagor kristjanu, če se ravna po teh besedah... Marija je pomočnica vseh, še posebno pa pomočnica kristjanov.

Marija Pomočnica na otoku Dawson.

Ko je bil indijanec *José Esperanza* nekega dne na lovu, se ga je nenadoma lotila huda živčna bolezen, tako, da je nezavesten obležal na zemlji. Drugi tovariši indijanci, ki so bili z njim, so mu hoteli pomagati; videč pa, da je njihov trud brezuspešen in, da José čedalje bolj slabša, so ga pustili v snegu ter šli naznanit nesrečo vodju.

Ta je takoj poslal nekaj sobratov na pomoč. Našli so ga v zelo slabem stanju in še vedno v nezavesti. Položili so ga na konja, kolikor jim je bilo mogoče skrbno, ter ga peljali na misijonsko postajo. Vsevrstna zdravila in sredstva niso nič pomagala. Prebil je hudo noč radi visoke vročice, in bali smo se, da nam v vsakem trenutku lahko umre. Obiskale so ga tudi nekatere sestre *Marije Pomočnice* in s strahom, da bi vsled indijančeve smrti zapustila misijon njegova žena in morda tudi drugi, so se odločile, da opravijo devetdnevno pobožnost k Mariji Pomočnici in, da objavijo milost v *Poročilih*: ubogemu *José-ju* so pa obesile na vrat blagoslovljeno svetinjo *Marije Pomočnice*. Niso dolgo čakale milosti. Skoraj takoj se je bolnik zavedel, jel govoriti in v malo dneh je bil docela ozdravel.

— Kmalu nato je zbolel edini sin Josejev, Tonček, živahen in mil otročič dveh let, veselje očetovo in materino, zabava vseh indijancev, ki so ga poznali. Njegovo telesce je postalo trdo in nabuhlo, izgubil je vso živahnost prejšnjih dni... ni bilo nade, da se reši smrti. Po nasvetu sester *Marije Pomočnice* ga mati v solzah nese v cerkev v podnožje *Marije Pomočnice*, kjer ga je vodja misijona blagoslovil, in pričeli smo drugo devetdnevno pobožnost. Proti vsemu upanju je Tonček po dveh dneh znova prišel k življenju; vsi so se temu čudili. Danes, tri mesece po omenjenem dogodku, se nahaja otrok popolnoma zdrav.

V imenu staršev in vseh drugih, ki so se zanimali zanj in za njegovega očeta, javno izrekam zahvalo Mariji Pomočnici, s prošnjo, da jo objavite v *Poročilih*.

Na otoku Dawson (Magelhāenov preliv) 5 febr. 1907.

MAG. BORGATELLO, sal. mis.

Hvaležnost male deklice.

ZE od 6. oktobra je moja dvanajstletno hčerko mučila huda mrzlica. Vse smo poskusili, da bi jo rešili, a mrzlica je le vedno rastla. V kratkem je bila deklica tako slaba, da smo vsi v družini obupali nad njenim ozdravljenjem. Dva meseca sem prebila v tem hudem stanju; ker pa le ni bilo videti nikakegaboljšanja, sem se zatekla k Mariji Pomočnici. Klicala sem jo z živo vero in res je hčerka jela polagoma okrevati: pojenjala je mrzlica in sedaj hčerka popolnoma zdrava srčno zahvaljuje nebeško Kraljico. Ona sama me prosi, naj objavim veliko milost v „Poročilih.”

Bosa... 11 febr. 1907.

FRANČIŠKA SOLINAS LEDDA.

Marija me je uslišala.

HUDO sem se prehladil. Osem mesecev sem bolehal in postal sem popolnoma nesposoben za delo. V veliki težavi sem obljubil, da bom prvo pot naredil k Mariji Pomočnici na Rakovnik, ako mi ona izprosi zdravje. Bil sem uslišan. Danes spolnim svojo obljubo, proseč, da se milost objavi in v zahvalo opravi sv. maša.

Zatičina... 16. febr. 1907.

ANTON ČEBULAR, posestnik.

Hvala Mariji.

VSLED dolge slabosti po hudem protinu sem popolnoma zgubila upanje, da bi še kdaj mogla iti v tovarno in si služiti vsakdanji kruh. V svoji težavi sem se zatekla k Mariji Pomočnici na Rakovniku, kjer so gojenci opravili zame devetdnevno. Danes prosim, da se objavi moja iskrena zahvala, ker se čutim že toli zdravo, da zopet lahko začnem z delom.

Zalog pri M. D. v Polju... 25 marca 1907.

A. K. delavka

v papirnici v Vevčah

ČEŠČENJE PRESVETEGA JEZUSOVEGA SRCA.

Kakšen duh nas mora polniti v mesecu presv. Jezusovega Srca.

DUH, ki nas mora polniti v tem sladkem mesecu, se skriva v najsvetejšem zakramentu. Kdo tega ne vidi? Ali moremo ločiti Jezusovo Srce od sv. Rešnjega Telesa? Mari nista to veliki ogledali, v katerih se odbijajo žarki božje ljubezni? Znamenje in vir ljubezni je to presveto Srce: zakrament in zastava ljubezni je sv. Rešnje Telo; sv. Rešnje Telo izvod čudežnih božjih del, Srce edini vir vseh čudežnih del.... (Sv. Tomaž.)

Kje naj vendar iščemo tega presladkega Jezusovega Srca, če ne v najsvetejšem zakramentu? Če je tu na zemlji Jezusov prestol tabernakelj, ni-li sveta hostija prestol božjega Srca?... Naj se tedaj vedno zateka naše srce k presvetemu zakramentu: ondi najde zavetje.... pravi vzor..... svoj zaklad..... ker ondi biva Srce, ki deli najdražje zaklade.

Ne oklepajmo se brez premisleka pobožnosti, čestokrat nesmiselnih in niti vselej združenih s cerkvenim duhom. Preudarimo dobro, kaj je sv. Rešnje Telo, kaj zahteva od nas.... Mari ne vidimo v tem zakramentu največje skrivnosti svete vere.... središča vsega krščanstva?....

« Najsvetejši zakrament ni med mnogimi starimi ena stvar, ampak je vse: vse stvari hrani v sebi, ker objema vse, kajti presveti zakrament hrani Jezusa samega. » (I).

Kdo ne vidi, da se mora v naši sveti veri nanašati vse na najsvetejši zakrament, kot na glavno središče? Kako je tedaj mogoče, da bi se v presvetem zakramentu ne izkazovalo češčenje presv. Jezusovemu Srcu, ako se ondi skriva cel Jezus, torej tudi njegovo presladko Srce? Mesec Jezusovega Srca bodi mesec posebnega češčenja presv. Rešnjega Telesa. To posebno češčenje naj obstoji v tem, da pogosto pristopamo k sv. obhajilu, da pogosto zahajamo v podnožje oltarja, ali vsaj večkrat med dnevom vzdihnemo k Jezusu, skritemu v presvetem zakramentu. Le tako bo ta pobožna vaja zadobila nad človeškim srcem nepremagljivo moč in dospela do popolnosti.

Treba je, da se navadimo gledati presladko Jezusovo Srce ne toliko na slikah, ki ga nam predstavljajo, kakor pod podoboma sv. Rešnjega Telesa, kjer, čeravno skrit, živi in bije iz ljubezni do nas, združeno s častitljivim Telesom in z božjo

Jezusovo osebo. Ne varajmo se; če ne bomo rabili tega sredstva, bomo pozabili na Jezusa v zakramentu tudi tedaj, kadar se bomo nahajali pred

Njim!... Toda kako? Kako naj pozabimo na najsvetejši zakrament?... Ali ni ondi Tisti, « ki vadi svojo moč, da prepreči, da ga ne pozabimo, ki izčrpa svojo neskončno modrost in vsa božja sredstva, da prepreči, da naša srca ne postanejo proti Njemu mrzla? » (I).

Da, res je tako; v resnici pa malo mislimo na to in čisto bolj spoštujemo navadno sliko... kot živega Jezusa v najsvetejšem zakramentu. Pri-

tožujemo se, da po tolikih svetih obhajilih ostane nemo vedno mrzli, neobčutljivi! Komu naj pripišemo krivdo? Jezus sam je hotel ostati med nami, ker je vedel, da sama Njegova slika ne bo zadostovala, mi pa morda zahtevamo, da nam podoba nadomestuje Jezusa?.... Ali ni to znamenje medle ljubezni do najsvetejšega zakramenta, ki ga sv. Bernard imenuje « Ljubezen ljubezni? »

Pomislimo na prikazanja v Paray-le-Monial. Ali se niso godila pred tabernakljem? Ali ni pred tabernakljem gavoril naš Zveličar zamaknjeni devici o ljubezni svojega Srca? Ali ni to znamenje, da naj vsa pobožnost do Jezusovega Srca obstoji v češčenju sv. Rešnjega Telesa? Če torej v mesecu Jezusovega Srca ne bomo na poseben način častili presvetega Rešnjega Telesa, kdaj ga pa bomo? Ali je kak drug mesec v to odločen? Ne. Mesec junij je tedaj mesec češčenja presvetega zakramenta.

« Da častimo presveto Jezusovo Srce — pravi P. Eynard — kot znak in sredstvo neskončne Jezusove ljubezni do nas, je gotovo vredno hvale, toda častivci presvetega Rešnjega Telesa ga zamorejo častiti tudi v najsvetejšem zakramentu. » Kdo pa so častivci svetega Rešnjega Telesa? Odgovarja nam P. Faber: „Vsak dober sin sv. Cerkve mora smatrati pobožnost do najsvetejšega zakramenta za najdražjo pobožnost. Niti drugače ne more biti. Brez te pobožnosti ni nobene druge pobožnosti: to je edina pobožnost, ki je obenem tudi češčenje.

Če je torej res, da je vsak pravi katoličan poseben častivec presvetega Rešnjega Telesa, je jasno, da mora biti mesec Jezusovega Srca tudi mesec češčenja najsvetejšega zakramenta.

Češčenje presv. Jezusovega Srca med salezijanskimi sotrudniki in sotrudnicami v mesecu juniju.

(Prva številka pomeni skupino, — druga opravilo, — tretja dan, kdaj naj opravijo zadostilno sv. obhajilo. — Vsakdo naj si zapomni, pod katero skupino spada!)

1. 5,7 — 2. 2,13 — 3. 9,21 — 4. 4,30 — 5 n. 1,23 — 6. 3,20 — 7 n. 7,9 — 8. 6,4 — 9. 9,29 — 10 n. 4,9 — 11. 6,10 — 12. 3,13 — 13. 7,20 — 14. 1,22 — 15. 8,25 — 16 n. 2,29 — 17 n. 6,16 — 18 n. 7,29 — 19. 3,9 — 20. 4,18 — 21. 1,10 — 22. 2,6 — 23. 8,14 — 24 n. 9,30 — 25. 6,13 — 26. 1,13 — 27. 2,29 — 29 n. 7,2 — 30. 3,20 — 31. 8,10 — 32 n. 3,29 — 33. 9,14 — 34 n. 4,2 — 35 n. 6,9 — 36. 3,30 — 37 n. 6,16 — 38 n. 4,30 — 39 n. 2,29 — 40 n. 1,16 — 41 n. 7,23 — 42 n. 9,30 — 43 n. 5,2 — 44 n. 2,9 — 45 n. 4,29 — 46. 7,21 — 47. 6,22 — 48. 3,23.

Nove častivke in častivci.

49. 6,29. — Marjeta Steblaj, Marija Krbina, Ivana Petrič, Marija Selak, Rozalija Mikel, Julija Čelešnik, Ivana Ilorva, Terezija Breznik,

Luka Kolarič, Marija Popodi, Nežika Mežik, Barbara Nemanič, Katarina Kočinič, Jozefa Čelešnik, Kati Kalister, Kristina Nanič, Marija Rupar, A. Mrak, Ana Repič.

50. n. 1,9. — Valentina Koletni, Ivana Rupar, Marija Stangaj, Genovefa Markovic, Jozefa Brinovec, Franja Novak, Ljudmila Kolenc, Marija Šantelj, Jozefa Brinovec, Ivana Vadjal, Marija Demšar, Mar. Krek, Neža Demšar, Lorenec Krek, Martin Šink, Anton Šink, Ivana Mustar, Jera Šorn, Franja Šorn, Ivana Šorn, Ana Zupan, Ivana Zupan, Ivana Slevec, Franja Slevec, Ivana Škrjanec, Angela Gregorčič, Cecilija Gregorčič, Franja Markovič, Amalija Markovič, Kristina Mandelj, Ivana Starič.

51. 5,21. — Marija Gospodarič, Marija Podlogar, Mar. Hočevan, Mar. Medvešek, Jozefa Gregorič, Ana Grčar, Marija Florijančič, Marija Jevševan, Jerica Urbič, Alojzij Grčar, Ivana Ferjan, Marija Resnik, Terezija Karpiva, Apolonija Mustar, Marija Kumer, Marija Jesenik, Antonija Gorinšek, Helena Foršnek, Uršula Medved, Marija Pezdirc, Katarina Rome, Marija Pezdirc, Ana Rötél, Marija Pezdirc, Katarina Kambič, Ana Starešinčič, Jozefa Zagošek, Ana Zagošek, Franja Zagošen, Marija Natlačen, Mar. Žunter.

52. 9,29. — Marija Hračnik, Jozefa Hračnik, Marija Zavlovšek, Marija Krušnik, Helena Škoflanc, Ana Baškovec, Marija Tomše, Ana Filipič, Ana Valenčak, Cecilija Valenčak, Cecilija Amon, Jozefa Bokalič, Marija Bokalič, Amalija Bokalič, Neža Gorjup, Neža Tacar, Uršula Jazbec, Marija Gajšek, Marija Valentinčič, Alojzija Kunšek, Terezija Fakin, Jozefa Kozinc, Terezija Ferlovč, Marija Žveglič, Antonija Kozinec, Marija Švajger, Helena Zalškar, Helena Pajek, Apolonija Kunšek, Terezija Brinovar, Marija Fakin.

53. 4,19. — Alojz ja Kunšek, Marija Gabrič, Ana Ocvirk, Helena Alič, Antonija Pajek, Karolina Žurej, Marija Senica, Amalija Senica, Ivana Senica, Marija Hrovat, Amalija Pogačnik, Katarina Šmid, Lucija Centrih, Ana Romih, Cecilija Požun, Jazefa Jozbec, Terezija Oblak, Ana Tovornik, Agata Kunšek, Jera Žibert, Lucija Požun, Neža Mešiček, Mar. Dobršek, Jozefa Dobršek.

Češčenje presv. Jezusovega Srca med salezijanskimi sotrudniki in sotrudnicami v mesecu juliju.

(Prva številka pomeni skupino, — druga opravilo, — tretja dan, kdaj naj opravijo zadostilno sv. obhajilo. — Vsakdo naj si zapomni, pod katero skupino spada!)

1. 3, 16 — 2. 9, 27 — 3. 7, 15 — 4. 6, 26 — 5 n. 2, 14 — 6. 5, 13 — 7 n. 4, 21 — 8. 7, 30 — 9. 6, 15 — 10 n. 2, 28 — 11. 4, 20 — 12. 9, 23 — 13. 1, 13 — 14. 7, 6 — 15. 5, 24 — 16 n. 3, 21 — 17 n. 1, 28 — 18 n. 9, 7 — 19. 4, 15 —

20. 5, 22 — 21. 7, 27 — 22. 3, 1 — 23. 2, 18 — 24 n. 6, 28 — 25. 5, 13 — 26. 9, 10 — 27. 4, 20 — 28. 3, 6 — 29 n. 1, 7 — 30. 4, 20 — 31. 7, 3 — 32 n. 5, 21 — 33. 2, 12 — 34 n. 6, 21 — 35 n. 9, 14 — 36. 4, 10 — 37 n. 8, 28 — 38 n. 5, 7 — 39 n. 7, 14 — 40 n. 3, 21 — 41 n. 2, 28 — 42 n. 5, 7 — 43 n. 7, 14 — 44 n. 7, 21 — 45 n. 9, 28 — 46. 2, 16 — 47. 3, 31 — 48. 4, 25 — 49. 7, 30 — 50 n. 5, 7 — 51. 8, 20 — 52. 3, 5 — 53. 1, 26.

NB. Za častivce in častivke presv. Srca, ki so vpisani v salez. zavodu na Rakovniku, se bere prvi petek v mesecu sv. maša pred izpostavljenim sv. R. T.

Najsvetejši Srci.

(V obliki psalma.)

N hebrejska Devica je bila od večnosti v božjih mislih, kakor prvorojenka njegovega Srca — ni bilo še zemlje in že je bila predmet ljubezni.

Nad Njo so se razlili zakladi milosti: bila je kraljica Jakopove hiše — in Gospod si ni mogel izmisliti lepše, bolj čiste Device.

In ko je Bog ustvaril stoletja, da so sledila, kakor falange oboroženih vojščakov — je rekel Gospod ljubljani Devi: Idi, lepota karmelska krasotica saraonska.

In vzdignil je zagrinjalo nebeškega veličastva — in lepa kakor nasmeh se je prikazala Marija, oborožena z oklepom svojega Stvarnika.

Lepota božja je sevala z Njenega obličja in ljubil jo je, kakor nevesto svojega Srca — kajti videl je kačo, ki se je zvijala pod Njeno peto.

In srce prečiste Neveste je napolnil s slavo — da je ž njo obsvetila človeštvo — in ponosen nasmeh je zaigral na Njenem obličju.

V ponižni nazareški hišici se je zgodil čudež: — v Srcu prečiste Hčere je Jezus svojemu Srcu postavil prestol,

In utripljenje Jezusovega Srca se je združilo s srčnim utripljenjem prečiste Device — in čudežna vez je med nebom in zemljo sklenila večno pogodbo.

Iz te mistične zveze bo izšel Gospodovavec, Vodnik novih časov, v katerem se družita nova in stara zaveza — in božja Deva bo pevala hvalnice svojemu Bogu, radujoč se v svetem veselju.

Stari preroki pozdravijo čudežno Ženo, kakor zvezdo, naznanjevalko dneva: — èvo za narode nove dobe časti in slave.

In sladko sta se združili mir in pravica, z angelskim poljubom v Jezusovem in Marijinem Srcu: — utripljenje dveh Src je eno, kakor le en je plamen, ki ji oživlja.

Eno je njiju poslanstvo, en predmet njiju ljubezni: — človek, ki je prejel poljub odpuščenja.

Kelih trpljenja se je razlil nad božjega Sina, darujočega se za ubogo človeštvo — in dve Srci sta se združili v sveti ljubezni ter v trpljenju in ljubezni dopolnili neskončno daritev.

In sladka ljubezen je posvetila trpljenje: — bridkost občuti nekaj nebeškega, kadar se združi s sladkostjo ljubezni, ki je žarek božjega Srca.

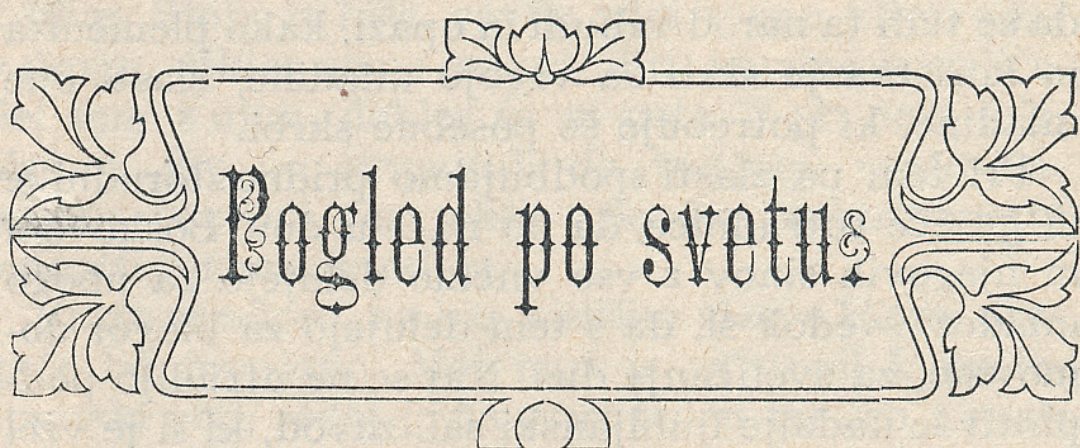
Globoka, bolj kot morje, je bila tesnoba prečiste Matere, ko je na Golgoti prisotstvovala daritvi; — o kako je ljubila to Srce Devica.

Trpljenje se je odsvitalo v Njenem Srcu, kakor podoba, ki se odsvita v vodi — ko je trpel Jezus in kri lila iz Njegovega Srca, prebodenega s sulico.

In življenje Jezusovega Srca je življenje prečistega Srca vsesvete Device: — trpljenje Sinovo je dušno trpljenje za sionsko Devico, ki se je družilo v Njenem Srcu, prebodenem z mečem, prerokovanim po Simeonu.

Od Solnca Pravice odseva na obličje nebeške Žene umirajoča svetloba: — komu o hčere sionske, komu boste mogle primerjati bridkost nedolžne Golobice, Mučenice vsesvete?

Te dve Srci sta posvečeni oltar, s katerega se vzdigajo naše molitve: — Jezusova kri bo porbarvala zastavo novega Siona, postavljenega na razvaline satanovega oltarja.

DUNAJ. — Shod za varstvo vzgoje potrebne mladine. — Dne 18-19 in 20 marca t. l. se je vršil na Dunaju shod za varstvo zapuščene mladine. Vdeležba je bila mnogobrojna. Shoda so se vdeležili tudi salezijanski ravnatelji iz Ljubljane, Dunaja, Ošwiecima, Daszawe in Krakova.

Pripravljalni odbor je za razpravljanje podal vdeležnikom mnogo izvrstno odbranega gradiva. Iz vseh kronovin so sporočali poročevalci, kako se skrbi za varstvo otrok in za njih vzgojo. Za kranjsko kronovino je sodni tajnik g. Franc Milčinski spisal 30 strani obsegajočo kujižico: (Verwahrloste und entartete Jugend in Krain) katero glavni poročevalec pripravljalnega odbora v svojem resumeju prav pohvalno omenja.

Na shodu se je konstatiralo, da se število zapuščene mladine čedalje bolj množi, česar vzrok je propadanje sedanjega družinskega življenja. Vzrok temu je tudi to, da so se posamne družbe doslej premalo brigale za vzgojo takih otrok, da so jih dajale v prisilne delavnice med odrasle prisiljence take zvane *korrigende*. Že misel sama ubogih otrok, da so zaprti kot hudodelci, da so pod vodstvom oseb, ki so oborožene z mečem, že ta misel, pravim, nasprotuje popolnoma pedagoškemu duhu. Kako je mogoče, da bi se otrok podal z ljubeznijo na provo pot, ako se vidi pod vodstvom oseb, ki ne poznajo, kaj je ljubezen, kaj je vzgoja? Njih besede in opomini jim ne segajo do srca; zoprna so jim

in jih polnijo z jezo in sovraštvom. Srce se vzgojuje k jezi in sovraštvu, ker ne pozna ljubezni in in mesto da bi se mladina poboljšala, se pohušuje in kvari. To je vzgoja prisilnih delavnic.

Otroci se morajo vzgojevati ljubeznivo. Človeško srce je rojeno k ljubezni in le z ljubeznijo ga je mogoče privabiti. « Težko je najti otroka » — piše don Bosko — « ki bi se ne vdal z ljubeznivo vzgojo opominom vzgojiteljevim, katerega bi ne ganila ljubezen. » In drugod pristavi: „Vzgojitelj naj se med gojenci stori otroka, igra naj ž njimi, naj se ž njimi zabava, naj jim kaže ljubezen, pritem naj pa ohrani svojo oblast.“ Tega ne opazimo v prisilnih delavnicah, zato tako malo sadu iz teh zavodov.

Hvala Bogu tedaj, da se je začelo tudi na Kranjskem gibati prekoristno vprašanje o vzgoji mladine, da se je tudi Kranjska dežela začela ozirati po drugih večjih narodih, kjer se že toliko let neutrudljivo deluje za vzgojo zapuščene mladine. Ali moremo najti bolj koristnega vprašanja, kakor je vprašanje za vzgojo mladine, od katere je odvisno blagostanje človeštva? Veliki možje so spoznali, koliko je vredna dobra vzgoja, zato so ji posvetili svoj um, svoje misli, svoje življenje.

Zato pozdravljamo dunajski shod in želimo, da njegov vpliv deluje tudi med slovenskim narodom, da se tudi ta narod vzbudi in opazi, kako plemenita in koristna je skrb za vzgojo mladine, zlasti one mladine, ki potrebuje še posebne skrbi.

Pri tem pa zlasti spodbujamo pridne storudnike in goreče sotrudnice, da po načelu don Boskovem in njegovih sinov z vso vnemo delujejo za ubogo mladež, svedok si, da s tem delujejo za blagor domovine, za zveličanje duš. Naj se ne utrudijo podpirati še nadalje ljubljanski sal. zavod, ki si je vzel to težko, a velevažno nalogo, vzgojo nameč one mladine, ki vsled različnih vzrokov v svoji mladosti ni prejela prave vzgoje in je zdaj v nevarnosti, da se zgubi, ako ne prihiti na pomoč krščanska ljubezen.

Priporočamo pa tudi druge ljubljanske zavode, Marijanišče za dečke in Lichtenturnov zavod za deklice. Tudi ta dva zavoda sta se oklenila plemenitega namena-vzgoje mladine. Koliko duš boste lahko rešili.

FAENZA (Italija). — Tretji shod nedeljskih oratorijev. — Blagoslovljen od sv. očeta, pod visokim pokroviteljstvom presvetlih kardinalov, nadškofov iz Bolonje, Ferrare, Milana in Turina, pod predsedništvom prečastitega gospoda Mihaela Rue, vrhovnega predestojnika sal. družbe, kardinala Dominika Svampa, gorečega škofa iz Faenze in mnogo drugih dostojanstvenikov, se je od 25. do 28. aprila vršil s sijajnim vspehom *tretji shod nedeljskih oratorijev*.

Shoda so se vdeležili tudi *mgr. Pasquale Morganti*, nadškof iz Ravenne, *mgr. Alfonz Andreoli*, škof v Montefeltro, *mgr. Frančišek Baldassarri*, škof v Imoli, *mgr. Janez Cazzani*, škof v Ceseni, *mgr. Ernest Piovela*, škof v Alghero in *mgr. Fridrik Polloni*, škof iz Bertinoro.

Shod se je vršil v salezijanskem zavodu. Posamezne seje, pod predsedništvom omenjenih škofov, so izpadle nepričakovano dobro. Veličastna so bila

skupna zborovanja, ki so se vršila v cerkvi sal. zavoda, katero so spremenili v sobano: vsled krasne in okusne dekoracije in umetne električne razsvetljave je cerkev nudila najlepši vtis.

Tudi dramatični poizkusi in telovadska tekmovalja so sijajno izpadla. Vršila so se na prostornem dvorišču v zavodu, okrasenem z zastavami in napisi.

Nj. Sv. Pij X. je poslal tri srebrne svetinje, laški kralj Viktor Emanuel III. zlato svetinjo, ministrstvo za uk dve svetinji, isto ministrstvo za poljedelstvo in trgovino, vojno ministrstvo srebrno svetinjo, predsedništvo katoliških telovadskih športov tri zlate svetinje itd. itd.

Izid shoda v Faenzi je prekosil nado pospešiteljev. Tudi mesto se je skazalo hvaležno z bratovsko postrežbo dramatičnim in telovadnim društvom, ki so razveseljevala mesto s svojo veliko izurjenostjo.

Dal Bog, da ta shod doprinese obilo sadov!

MONDONIO. — Petdesetletnico smrti Dominika Savia, sal. gojenca iz oratorija sv. Frančiška sal., so dne 9 marca slovesno praznovali v Mondoniu. V navzočnosti svetnih oblasti in nebroj ljudstva je veleč. g. dr. Janez Francesia, ki je bil Dominikov učitelj, daroval presveto daritev. Pevci iz Castel Nuova (don Boskove rojstne vasi) so izbornopeli mašo znanega sal. učitelja Pagella. V najboljšem spominu živi med ljudstvom pobožni mladenič.

NICTHEROY (Brazilija). — Dne 14. oktobra 1906. je bil dovršen Marijin spomenik in vzpenjača. Tedaj so začeli zidati novo svetišče na čast Mariji Pomočnici.

Ob. 6 zjutraj je daroval sv. daritev v podnožju spomenika mgr. Janez K. Nery, poseben Marijin častivec.

Ob 11. predpoldne je nebroj ljudstva polnilo širni trg in se raztezalo na pobočju tik vzpenjače, kjer sta umetno okrasena vozova čakala, da popeljeta oblasti k spomeniku. Med nj. eks. mgr. Frančiškom Brago, tukajšnjim škofom in monsignor. J. Neryjem smo opazili plemenitega predsednika države, katerega je obdajalo mnogo drugih visokih oblastnikov. Ko je mgr. Braga še jedenkrat blagoslovil ljudstvo, so oblasti stopile v voz, ki se je takoj dvignil do spomenika, mimo uvrščenih vrst sal. gojencev in mnogoštevilnega občinstva; godba zavoda je medtem svirala narodno braziljansko koračnico.

Po slavnosti so se oblasti vstavile v Marijini galeriji, sezidani sredi hrida in jo tako slovesno otvorile; nato so se podale v podnožje griča, kjer je že postavljen temelj novega velikega svetišča, veličastnega vsled svojih velikih ladij in ponositih kupol.

Spomenik Marije Pomočnice v Nictheroy je visok 40 metrov. Soha iz pozlačenega brona je visoka 6 metrov, obdana z dvanajsterimi zvezdami, sestoječimi iz 12 električnih lampic; pod nogami ima polumesec iz 22 lučic, ki ponoči razsvetljuje spomenik in cel grič.

Vzpenjača je narejena po sistemu: *Vaga na protitežju vode*. Vozova se pomikata po dveh vzpored-

nih kolovoznicah, katerih največja strmost je 34 % in najmanjša 25 %. Močno ozobje *Rigenback* se razteza vsepovsod v središču. Vzpenjača zavije za „Petra Mater“ (granitna skala, tako imenovana, ker je ona dala prvo misel, da so vzdignili spomenik in na tej je sedaj zvezdarna). Vozova imata

4.90 metrov v dolgosti in 2.10 v širokosti ter sta preskrbljena z močnimi zavornicami. Hidravlična sesaljška pošilja vodo iz spodnjega hranišča v zgornje. To je popolno strojstvo, ki dela čast onim, ki so ga izumeli, kakor tudi onim, ki so ga izvršili.

ŽIVLJENJE SAVIA DOMINIKA, salezijanskega gojenca v Turinu.

XX. Duhovne milosti in posamezni dogodki.

Doslej sem omenil le stvari, ki nimajo nič posebnega v sebi; sedaj pa hočem povedati nekaj izvanrednih dogodkov, nad katerimi bo marsikdo dvomil, vsled česar pripomnim, da pripovedujem le stvari, katere sem sam videl in zagotavljam, da pišem golo resnico; prepuščam pa cenjenim čitateljem razsodnost o vsem (1).

Mnogokrat, ko je bil Dominik v cerkvi, zlasti o dneh, ko je pristopil k sv. obhajilu ali je bilo izpostavljeno sv. Rešnje Telo, se je zamaknil v molitvi; tako zatopljen v molitvi bi ostal dolgo časa, če ga ne bi drugi poklicali ter premotili.

Nekega dne ga ni bilo pri zajtrku, ne v šoli, ne pri kosilu; nihče ni vedel, kje da je — v učilnici ga ni bilo, v spalnici tudi ne. Ko je vodja to zvedel (*vodja je bil don Bosko*), je začel takoj sumničiti, šel je v cerkev in ga res ondi našel kakor okamenelega. Bil je zamaknjen. Ko ga pokliče, mu ne odgovori. Šele, ko ga nekoliko strese, se Dominik obrne proti njemu ter mu reče: „Ali je maša že minila?“ — „Glej“ — pristavi vodja, kaŕoč mu uro — „ura je že dve.“ Tedaj ga je prosil odpuščenja, ker je prelomil hišni red; vodja ga je pa poslal h kosilu, rekoč: „Če te kdo vpraša, odkod prihajaš, odgovori, da si bil pri meni in da sem te jaz poslal.“ To mu je ravnatelj svetoval le zato, da bi se izognil nadležnih in radovednih vprašanj pri svojih tovariših.

Drugega dne, ko sem končal zahvalo po sv. maši ter sem hotel iti vun iz zakristije, zaslišim glas pri oltarju, kot glas osebe, ki se pogovarja. Grem pogledat ter vidim Dominika: govoril je, potem nekoliko ponehal, kot bi čakal odgovora. Med drugim sem natančno razumel besede: « Res, moj Bog, rekel sem in ti zopet ponovim, da te ljubim ter te hočem ljubiti do smrti. Ako vidiš, da te hočem razžaliti, naj rajši preje umrjem. Rajši umreti, kakor grešiti. »

Tuintam sem ga vprašal, zakaj se toliko časa mudi v cerkvi in on mi je priprosto odgovoril:

„Kar nepričakovano mi pride razmišljenost, zgubim vse občutke in zdi se mi da vidim lepe reči, medtem pa ure potekajo kakor minute “.

Nekoč stopi v mojo sobo in mi pravi: „Pridite hitro z menoj, veledobro delo lahko storite! — „Kam me popelješ?“ — ga vprašam. „Urno, urno“ — mi odgovarja. Hotel sem mu ugovarjati še nadalje, ker pa le ni odjenjal, sem ustregel njegovi želji ter šel ž njim. Stopi iz hiše, zavije zdaj v eno ulico, zdaj v drugo, nikjer se ne ustavi, niti ne zine besedice. Sel sem ž njim, dokler se ni ustavil pri neki hiši. Vstopi, gre po stopnicah do tretjega nastropja, močno pozvoni ter rekši: „Semkaj nostri morate vstopiti,“ nanaglo odide.

Vrata se odpro, na kar zaslišim glas: « Hitro, drugače bo prepozno. Moj mož je pristopil k protestantski veri; sedaj je na smrt bolan ter želi umreti kot dober katoličan. »

Takoj grem k bolnikovi postelji, ki je bil zelo razburjen, ker ni upal, da bo zamogel očistiti svojo vest. Ko sem ga v naglici spovedal, je prišel župnik od sv. Avgušтина s sv. oljem; ni bil še končan obred maziljenja, ko je bolnik umrl.

Nekoč sem Dominika vprašal, kako je zvedel, da se tam nahaja bolnik. Odgovoril mi ni, le prav mило me je pogledal ter začel jokati. Nisem ga hotel dalje popraševati.

Ker je bil tako nedolžen in je gojil toliko ljubezen do Boga, smem reči, da je bil vedno združen z Bogom. Večkrat je zapustil svoje tovariše in se sam izprehajal po dvorišču. Ko so ga vprašali, zakaj tako dela, je odgovoril: „Zdi se mi, da se nad mojo glavo odpira sveti raj; tedaj moram zapustiti tovariše, sicer bi jim moral praviti reči, radi katerih bi se mi posmehovali.“

Nekdaj so se razgovarjali na dvorišču njegovi tovariši o plačilu, ki čaka tiste, ki ohranijo nedolžnost. Med drugimi je nekdo rekel: « Nedolžni so v nebesih najbližji Bogu in prepevali mu bodo na veke poseben slavospev. »

Te besede so zadostovale, da so povzdignile Dominikovega duha k Bogu: kot mrtev je padel v naročje svojemu tovarišu.

Taka zamaknenja so se mu prigodila večkrat, v učilnici, ko je šel v šolo ali se je vračal iz šole in večkrat celo v šoli.

Prav rad je govoril o papežu in želel ga je videti

(1) Skupno z don Boskom tudi mi izjavljamo, da vsi nadnaravni dogodki, ki jih tu omenjamo, nimajo druge veljave razun človeške, dokler jih ne potrdi in prizna kot take nezmotljiva sv. Cerkev.

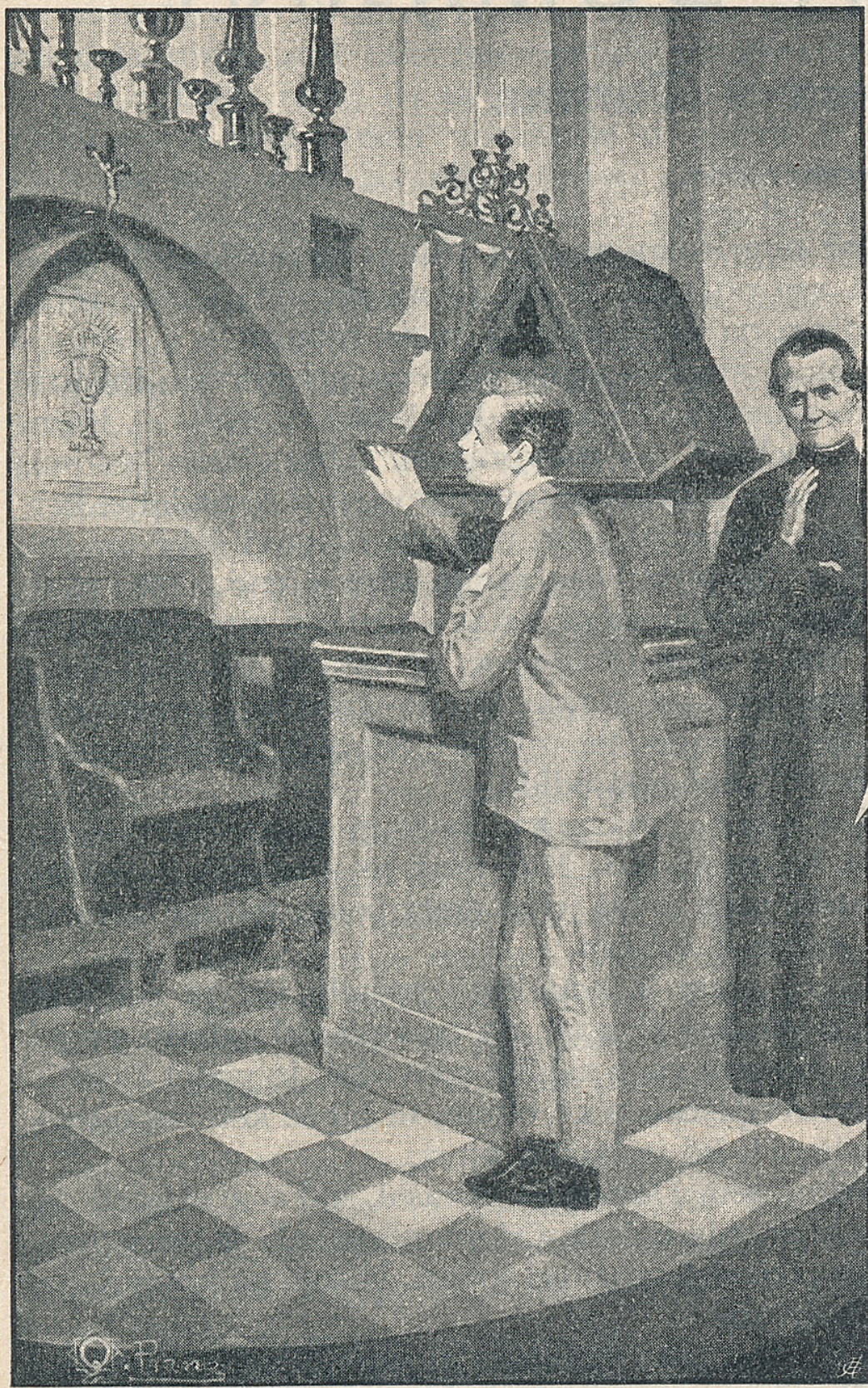
pred svojo smrtjo. Rekel je da mu ima nekaj zelo važnega povedati.

Ker le ni jenjal govoriti o papežu, sem ga vprašal, kaj mu želi povedati. Tedaj mi je odgovoril: „Ako bi mogel govoriti s papežem, povedal bi mu, da naj v svojih stiskah obrača posebno skrb na Angleško. Bog pripravlja veliko zmago katoliški veri v onem kraljestvu.” — „Na kaj pa upiraš te svoje trditve?” — „Rad bi povedal, toda bojim se, da bi me drugi zasmehovali. Ako pa greste v Rim, povejte sv. očetu to- le: « Nekega jutra, ko sem se

očetu, ki je rad in z zanimanjem poslušal. Nato je rekel sv. oče: „To me potrjuje v mojem sklepu, da vztrajno delam za izpreobrnjenje Angleške, za katero sem že davno sklenil žrtvovati svoje življenje. Te besede vašega Dominika, če ne drugo, so mi vsaj kakor nasvet dobre duše.”

Mnogo drugih dogodkov opustim, da jih izda kdo drugi, kadar bo prišel čas, ko bodo lahko služili v večjo čast božjo.

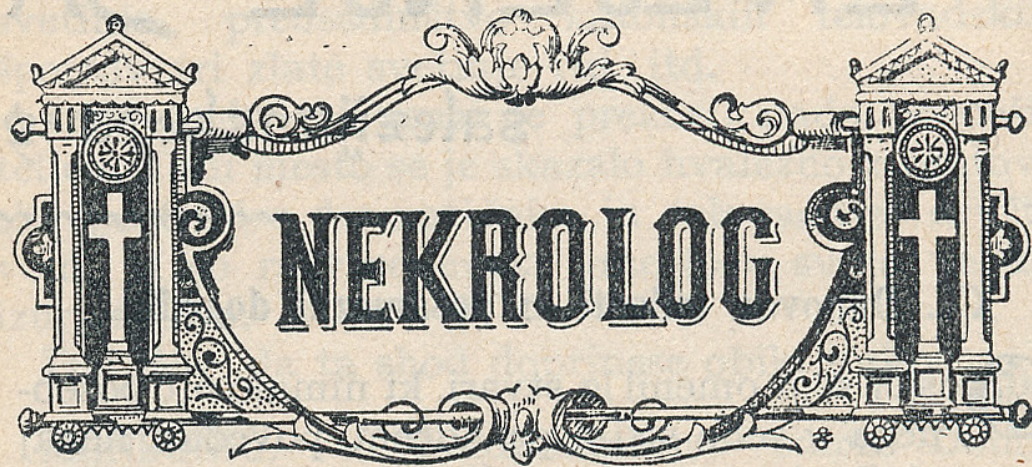
(Dalje).

Ko ga pokliče, mu ne odgovori... (str. 109).

ravno zahvaljeval po sv. obhajilu, sem se nakrat raztresel v mislih. Zdelo se mi je, da vidim na obširni planjavi nebroj ljudstva. Vse je pa bilo ovito v gosto meglo. Ljudje so hodili semintja brez pravega smotra, kot človek, ki je zgrešil pot. „Ta zemlja” — mi je rekel mož, ki je stal tik mene — „je Angleško.” Ko sem ga hotel še dalje vprašati, zagledam Pija IX. ravno takega, kakor sem ga videl na sliki. Bil je častitljivo napravljen in nosil je svetlo bakljo; polagoma se je bližal množici. Ob svitu baklje se je vidno vzdigala megla in kmalu je bilo jasno kot opoldne. „Ta baklja” — mi pripomni omenjeni mož — „je katoliška vera, ki mora obsvitati Angleže.”

Ko sem šel leta 1856. v Rim, sem povedal to sv.

Angel smrti je zopet obiskal družbo slovenskih sotrudnic in dne 13. marca vzel gorečo sotrudnico, gospico

Pepco Žigert,

mlado, a bogato dobrih del. Že takoj v početku, ko so prišli salezijanci v Ljubljano, se je vpisala v družbo sotrudnic. Od tistega časa je vedno delovala goreče, zlasti z nabiranjem milodarov za novo svetišče. Želela je viditi svetišče dovršeno, a smrt jo je prezgodaj ugrabila. Občudovanja vredna je bila njena gorečnost. Kljub slabotnemu zdravju se ni nikdar utrudila. Povsod je govorila o salezijancih in iskala novih sotrudnikov in sotrudnic. Zlasti na Štajerskem, v svoji domovini, je pomnožila število in pridobila sotrudnikov in sotrudnic, ki jo posnemajo v njeni gorečnosti. Celo na bolniški postelji ni nehala svojega poslanstva; svojim tovarišicam je priporočala salezijanski zavod in jih prosila, naj podpirajo salezijance v začetnem težavnem delu.

Kdor jo je poznal, vsak jo je ljubil radi njene ponižnosti, priprostosti in nedolžnosti. Njeno življenje je bilo zgled krepostnega življenja. Zlasti se je odlikovala v ljubezni do Marije, kateri se je popolnoma posvetila in jo izbrala za svojo mater.

Kakor vzgledno je bilo njeno življenje, tako je bila vzgledna njena smrt. Potrpežljivo je prenašala velike muke, med katerimi je zdihovala k Mariji Devici in jo prosila, naj jo kmalu vzame k sebi. Njena želja se je spolnila: zatisnila je oči, k večnemu počitku, a spomin na njene kreposti naj ostane neizbrisen med njenimi tovarišicami in med družbo gorečih salezijanskih sotrudnic. N. v. m. p.

Umrli je v Pačiču na Štarjeskem 11. aprila
nadebudni mladenič

Aleš Vogrin

edini sin občespoštovanega, katoliško narodnega v mnogih zastopih vrlo delujočega veleposestnika g. Antona Vogrina. Jako nadarjeni mladenič se je pred tremi leti podal v Ljubljano k Salezijancem z namenom, da bi si pridobil večje izobrazbe. V zavodu je kmalu postal ljubljenelec vseh in čutil je v sebi poklic, da tudi sam postane salezijanec. Toda človek obrača, Bog pa obrne. Lotila se ga je huda prsna bolezen, več mesecev je ležal v ljubljanski bolnišnici. Pred dvema mesecema pa se je povrnil na dom v trdni nadi, da se mu zdravje v domačem zraku zboljša, a našel je mesto zdravja smrt. — Njegovo truplo so 13. aprila ob obilni vdeležbi izročili materi zemlji. Mladeniška družba ga je spremljala na zadnji poti, mladeniči iz družbe so ga nosili in pevci iz družbe so mu peli v slovo. Tudi šolska mladina se je pod vodstvom cenj. učiteljstva zbrala na pokopališču, kjer se je slednjič še g. župnik v kratkih, toda ginljivih besedah poslovil od pokojnika. Blagi Aleš, počivaj v miru! Spoštovani Vogrinovi hiši globoko in srčno sožalje!

Spominjajmo se tudi g. *Ane Potrebuješ*, sal. sotrudnice in častivke presv. Jezusovega Srca.

Zgodnja danica.

... Zvezde so ugašale pred jutranjim svitom, ki je škrlatil vzhodno nebo. Pred očmi se je raztezalo neskončno morje, kakor vzor neskončnosti, v katero se želi utopiti duša.

Zdelo se je, da se narava vzbuja k novemu življenju po nočni premrlosti in tmuni, medtem ko je zgineval mrak pred vladarjem narave, ki je naznanjal svoj prihod.

Mladi častnik je nepremično občudoval zabavni prizor. Iz njegovih oči je sijal ostanek materine vere, kakor negotova svetloba skozi otemnelo steklo. Stopil je v življenje, kakor otrok, upajoč sreče in jasen ... in je rasel ... čutil je v sebi prvi hrup sreče ... tekkel je na zabave, a v trenutku je obstal in bolestno vzkliknil: medtem ko je nabiral cvetke mladosti, ga je pičila v roko čebelica: medtem ko je pil iz čaše veselja, je občutil v srcu grenkost življenja.

Leta so potekala: on je dosegel častno službo —

postal je častnik. Ponoči je sanjal zmage, slavje in čast ... v mislih si je slikal prestol, zlat in bliščeč... videl je moža, ovenčanega s šapljem ... ljudstvo ga je slavilo: v onem vladarju je spoznal sebe ... Toda bile so sanje ... Videl je kupe mrličev in ranjencev, videl je reke krvi ... bile so sanje. Napoleonov glas je donel po Evropi, pred kopitom njegovega konja je vse trepetalo, a naš mladi častnik je sanjal bolj drzna podjetja, tisočkrat bolj slavna. In o jutranji zarji se je zbudil, še sanjajoč, medtem ko je zgodnja danica, bela in nepremična, kakor daljni demant, bliščala živo v prijaznem jutranjem hladu. On jo je gledal z motnim očesom, z mislijo, razburjeno od nevihte, ki ga ni pustila nikdar v miru in mu ni privoščila trenutka počitka.

✱

Ko je v jutranjem svitu odprl sobo in slišal vojaško godbo, je ostal pri oknu, kakor mrtvo, nepremično bitje, in se napajal z onimi glasovi, bolj kakor z mamljivim vonjem, katerega so pošiljale cvetke, poškopljene z jutranjo roso, in s sladkim bliščem zgodnje danice, ki je deževal z neba. V teh trenutkih je bilo njegovo srce na bojnem polju, na razburkanem morju, sredi peščene puščave ... na teh poljih se je napajala njegova misel.

✱

Vojska se je vnela v Algeriji. Bližal se je dan odhoda: drugi dan je imela vojska oditi iz Marsiglie.

Bilo je na meseca januarija. Noč je bila čista in mrzla: motna mesečna svetloba je pokrivala polje: pihljal je mrzel vetrič, oster, kakor bi zbadal s šivanko: v zvoniku je bila ura pet, z dolgim tresanjem, ki je še bolj večalo čutenje miru in nočnega mraza.

Naš častnik je šel v svetišče in prosil dobrega Boga za srečo ... in medtem se je zdelo, da ga zgodnja danica ljubeznivo poljublja.

Prisegel je na materinem grobu, katero mu je smrt ugrabila v jutru življenja: prisegel je, da ne bo nikdar odrekel ničesar, kar ga bodo prosili v Marijinem imenu: « Idi zdaj » — mu je rekel dobri župnik — « in spominjaj se Marije: kadar boš videl na nebu zgodnjo danico, moli k Mariji! » Mladi častnik je prikimal z glavo, da bo vedno storil ... ginjenje mu je zadušilo besedo: povetil je solzne oči, potem jih zopet vzdignil bliščeče po cerkvi, ki se je jela beliti v jutranjem svitu ... in se zopet spustil v jok.

Predno je izšel iz svetišča, padel je njegov pogled še enkrat na oltar, pri katerem je nekoč prišel Jezus v njegovo srce v prvem svetem obhajilu.

O, kako je ljubil takrat Jezusa!... Čutil je srce poskakovati v prsih ... vprašal je svojo vest ... Da, še je veroval ... da, Jezus je tam v svetem tabernaklju, živ, resničen ... Vera je bila še živa.

✱

Odšel je iz domovine. Spremljala sta ga edina sestra in dvajsetletni brat Anton, vseučiliščnik. Ko ni videl več neba ljubljene domovine, ko mu je ošabna Marsiglia z veličastnim pristaniščem zginila izpred oči, kakor sanje, takrat je jokal. Spomini so

ga ranili, kri mu je silila v glavo . . . toda Francoz ni zgubil srčnosti.

*

V življenju se vse spremeni; spremenimo se vsi: moški in ženske, hrabri in boječi, stari in mladi; vsi se spremenimo pod onim časovnim zakonom, ki danes izbriše, kar je včeraj zapisal na skrivne plošče človeškega srca. Danes zaničujemo ono, kar smo včeraj častili, kakor bomo jutri nebrižni za bolečine ki nam danes povzročajo neprenesljive muke. Vsak večer otemni prevaro, vsaka zarja prinese nove sanje, ki bodo tudi izginile s solncem, razpršene od drugih sanj, od drugih prevar, ki so tudi odločene, da umrjo in zginejo.

Tudi naš častnik se je spremenil. Hitro je pozabil na svojo prisego, katero je storil na materinem grobu: izginile so iz njegovega spomina zadnje besede dobrega župnika . . . zapustil je Boga . . . A vsako jutro se je razgrinjala po atlantskem površju nenavadno živa svetloba: neskončni val, kakor prozorno neobčutno zlato je deževalo z vzhodnih nebni višin . . . in sredi svetlobe je živo svetlikala zgodnja danica.

*

V Algeriji si je priboril slavo in čast, vedno med prvimi v vojski, med zadnjimi iz vojske. Zgodnja danica, ki je po mnenju dobrega župnika upodabljala Marijo, ni nikdar zapustila mladega častnika. Predno je obelil dan, se je ozrla Marija s pomilovanjem in ljubeznivo na zgubljenega sina.

*

Približala se je zadnja ura jasnega dneva v cvetočem maju. Zvezde so se prižigale ena za drugo kakor nevidni svetilniki. Peščena zemlja puste Sahare je bila še vroča po pekočih žarkih pomladnega solnca. Na severu so se v večernem mraku razločevali vrhunci gora; na vzhodu je megljena črta zaznamovala obrežje sredozemskega morja. Na jugu se je zgubljalo oko v brezkončnosti peščene puščave, tuintam valovite, kakor morski valovi. Ko je zadnji solnčni žarek poljubljal morje, svetlo, kakor kresilna iskra, se je izza daljnih sirskih pokrajin vzdigala luna, še temna in motna, kakor bi se sramovala pred močno svetlobo zahajajočega solnca. Nakrat se zdi, da se ustavi, kakor da bi občudovala skrivnost.

*

Vsa planjava je bila pokrita z vojaškim orožjem, s konji, šotori, človeškimi trupli. Zdihovalje in vpitje ubogih ranjencev je odmevalo daleč v miren zrak in se zgubljalo. Sestre Usmiljenke, vedno pripravljene, kadar je treba pomagati trpinu, so tekale po oni planjavi zdaj sem, zdaj tje. kamor so jih klicali trpeči ranjenci.

Pod šotorom, ob svitu male svetilke, je ležal mlad častnik s prebodenimi prsi: tik njega je stala nežna mladenka in čvrst mladenič. Nenavadna resnost se je kazala iz njegovih besed, njegovih pogledov, njegovih znamenj, kakor resnost človeka, katerega muči nevidna boleost, vedna omama . . . Bojeval se je s smrtjo.

Na nebu so bliščale zvezde.

O zvezde, podobe miru, kako ste daleč, sladkost in upanje naše! Kako se pri pogledu na vas čuti posvetna čast ničevna, malenkostna . . .

Mladenka se je sklonila proti umirajočemu bratu in ga vprašala, če želi duhovnika, da se spove.

In za trenutek vsi molčijo . . . Mladenka se zopet pripogne, da pogleda umirajočemu v oči in na bratovem obrazu opazi neumljiv vtis jeze in boleosti, kakor bi bil našel v njenih besedah strašen pomen in bi jo hotel nekaj vprašati.

Potem se strese . . . vstane . . . omahne . . . in pade.

Sestra ga boječe zopet vpraša, če hoče spovednika in pristavi: « Iz ljubezni do Marije ». Tudi mladi dijak je padel na kolena in iz ust mu je izšla beseda: « Iz ljubezni do Marije ».

Častnik se strese, se zave, odpre oči in vpraša, kaj hočeta iz *ljubezni do Marije*.

Odgovorita: « Spoved ».

— « Da » — zavrne častnik — « hočem spoved iz *ljubezni do Marije* » . . in pripoveduje, kako se je pri prvem sv. obhajilu posvetil Mariji in kako mu je pred odhodom iz domovine rekel župnik: « Ne odreči ničesar, kar te bodo prosili v Marijinem imenu ». V imenu Marijinem sta ga prosila sestra in brat, naj se spove, zato ni mogel odreči.

*

Poklicala sta vojaškega duhovnika, in častnik se je spovedal. Potem je dobri duhovnik odprl malo škatico, vzel iz nje sv. hostijo, in Jezus je prišel v srce umirajočega, v čisto, kakor pri prvem sv. obhajilu.

Duhovnik je molil lavretanske litanijske. Med drugimi glasovi se je čul slaboten glas umirajočega častnika: *prosi za nas*. Pri besedah: *zgodnja Danica* je častnik omolknil . . . Njegov obraz je pokrila sladka resnoba, njegove oči so ostale mirne, ustnice so se zaprle za vedno.

Predno jz zaprl oči v mrtvaško spanje, obrnil jih je proti nebu, kjer so se srečale z zgodnjo danico, ki je bliščala kakor srebrna solza tam za perzijskim zalivom.

*

Brat se je vrni v Evropo in bil posvečen v mašnika. Sestra je postala usmiljenka in je s svojo ljubeznijo tolažila bolnike ter končala svoje dni kot žrtva delavnosti.

Kako dobra je Marija!